சிவமயம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மணே நம:

திருவாரூர் வன்மீகபுரமெனும் மடப்புரம்

ஸ்ரீ குரு
தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்
சரித்திரம்.

இஃது

கோவிலூர் ஸ்ரீமத் சிதம்பரசுவாமிகள் மாணாக்கரும்
திருவாரூர் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்
ஆதீனஸ்தருமாயிருந்த

மதுரை சிவானந்தசுவாமிகளால்

இயற்றி வெளிப்படுத்தப்பெற்றது.

இதனை

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆதீனஸ்தர்

சின்ன சுவாமிநாத சுவாமிகளால்

மூன்றாம்பதிப்பாக

திருவாரூர்:
"எட்வர்ட் அச்சுக்கூடத்தில்"
மானேஜர் T. B. ரெங்கசாமிப்பிள்ளையவர்களால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1917.
விலை அணா 4.

உ
சிவமயம்.
ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மணே நம:

முகவுரை.

பொன்னிமாநதி மன்னி நீளவிற் பன்னலந் தருஞ் சென்னி நாட்டினில் நீர்வள முதலிய பல வளங்களும் நிறைந்த செல்வத் திருவாரூரின்கண்ணே சுமார் 77 வருடத்திற்குமுன்னர் அளவின்றிய அற்புதங்கள் தோன்ற வெழுந்தருளியிருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளது சரித்திரங்களைச் சிற்சிலர்கள் சொற்பஞ் சொற்பமாக வெழுதிவைத்திருப்பதைத் தருவித்து முறையே கோர்வைசெய்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினால் யாவரும் பார்க்கும்படி நேரிடும்; அங்ஙனம் நேரிடிற் சுவாமிகளினற்புத மகிமைகள் விளங்கும்; விளங்குமாயின் யாவர்களுஞ் சுவாமிகளிடத்திற் பக்திசெய்து நற்கதியடைவர்களென் றெண்ணுகின்றன மெனப் பலர்கள் இவண்பால்வந்து கேட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் கருத்துப்போல வெனது கருத்து மிருந்தமையாற் சுவாமிகளின் சரித்திரங்களை யெழுதிவைத்திருக்கும் இடங்களை விசாரித்து நீடாமங்கலம் நல்லய்ய நாய்க்கர் குமாரர் நாராயணசாமி நாய்க்கர் அவர்களிடத்திலும், சிக்கற் பொருள்

வைத்தசேரி கரும்பாயிர முதலியார் அவர்களிடத்திலும், நாகபட்டணம் வாணக்காரத்தெரு சுப்பபிள்ளையவர்கள் வீட்டிலும் வசனரூபமாக விருந்தவைகளையுந், தஞ்சைச் சரபோஜி ராஜன் கேட்டுக்கொண்டபடி வித்துவானாகிய உரத்தநாட்டுச் சத்திரம் நாராயணசாமி நாயக்கரவர்களால் (௯௨0) செய்யுள்களாகப் பாடப்பெற்றிருந்ததையுந் தருவித்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் சகோதராய் நீலப்பாடி மடத்தி னதிபதியாகவிருந்த நமச்சிவாயசுவாமிகளின்பால் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் பூர்வ விருத்தாந்தங்களை நன்றாய்க் கேட்டுணர்ந்த அவர் சிஷ்யராகிய பொன்னம்பல சுவாமிகளின் வாக்கினாலுந் திருவாரூரிற் பூர்வமிருந்த பல முதியோர்கள் வாக்கினாலு மியான் கேள்விப்பட்டிருந்ததற்கேற்கப் பார்க்கும்போது வசனரூபமாகவிருந்த பிரதிகளும் பாடல்ரூபமாகவிருந்ததுமாகிய ஏடுகளிற் சிற்சில செல்லுண்டு ஜீரணமாகிவிட்டமையினாலோ மற்றெவைகளினாலோ ஒன்றற்கொன்று சிற்சில வற்புதங்கள் தொடர்பின்றியுங் குறைவாகவு மிருந்தது; பாடல்ரூபமான பிரதியில் பூமிதேவியின் தவத்துக்கிரங்கி கைலாசபதியே குருமூர்த்தமா[ய்] ஆவிர்ப்பவித்ததெனவும், தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவா[மி]கள் அயோனிஜரெனவும் கூறுகின்றது. மற்றை[ய] வசனரூபமாகவிருந்தபிரதிகளனைத்தும் மாதாவி[ன்]

வயிற்றினின்றும் உற்பவித்ததாக யாம் கேள்வியுற்றபடியே கூறுகின்றன. இங்ஙனங் கூறுகின்ற இவ்விரண்டில் சுவாமிகளின் சகோதராராகிய நமச்சிவாய சுவாமிகள் நீலப்பாடியிலிருந்ததாக விளங்குகின்றமையால் பாடல்ரூபப் பிரதியில் கைலாயத்திலிருந்து சிவபெருமானே தக்ஷிணாமூர்த்தி என்னுங் குருமூர்த்தமாக வந்ததெனக் கழறியுள்ளதை மாத்திரம் விடுத்து மற்றவைகளையும் வசனரூபப் பிரதிகளிலுள்ளவைகளையும் பார்த்து இருவகைப் பிரதிகளிலும் ஏடுகள் செல்லுண்டு அக்ஷரங்கள் அரூபமாய்விட்டமைபற்றி பலவற்புத சரிதங்கள் நன்றாய் விளங்காமையால் அவைகளை விடுத்து முன்னடந்தது பின்னரும் பின்னடந்தது முன்னருமாக மயங்கியிருந்தவைகளைக் கேள்வியினாலியான் தெரிந்தவரையில் திருத்தியும், விளக்கியும் ஒழுங்குபடுத்தி பாடல்ரூபமாக விருக்கில் தக்க கல்விமான்களுக்குப் பயன்படுமேயன்றி சாமான்னிய கல்விமான்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் பயன்படுவது மிகவு மருமையாக விருக்கும்; வசனரூபமாகவே யிருக்கில் யாவர்களுக்கும் எளிதாகப் பயன்படுமெனக் கருதி அச்சிடுவிக்கலானேன்.

இச்சரித்திரத்தில் சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலியவைகளிருக்கினும் பெரியோர்கள் மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டுமென வந்தனம் செய்துகொள்ளுகிறேன்,

இப்புத்தகம் திருவாரூர் வன்மீகபுரமெனும் மடப்புரம் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் மடம் ஆதீனகர்த்தாயிருந்து பரிபூரணமடைந்த ஸ்ரீமது மதுரை சிவானந்த சுவாமிகளால் சென்ற பிலவங்க வருஷம் வைகாசி-மீ 30-உ லோகோபகாரமாக வெளிப்படுத்தப்பெற்றிருந்த முதற்பதிப்பு காப்பிகள் செலவழிந்துவிட்டமையாலும் இதனில் அவாவிருந்துள்ள மெய்யன்பர்கள் இரண்டாம் பதிப்பு அச்சியற்றி அதனுல் வரும் ஊதியத்தை ஸ்ரீ குரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் அகண்ட தீபப்பணிக்கு உபயோகிக்க புத்தகம் 1-க்கு 4 அணு வீதம் கிரயமேற்படுத்தி விற்றுமுதல் செய்துவரவேண்டுமென்றும் விண்ணப்பித்துக்கொண்டவண்ணம் இரண்டாம் பதிப்பு 1000 காப்பிகளும் செலவழிந்துவிட்டமையாலும் இப்போது மூன்றும்பதிப்பு ஆயிரம் காப்பிகள் அச்சியற்றித் தயாராக யிருக்கின்றது. அன்பர்களனைவரும் பக்தி சிரத்தையுடன் வாங்கி வாசித்து ஆநந்தானுபவ மடைவதுடன் ஷை அகண்ட தீபப்பணிக்கும் தங்களாலியன்ற பொருளுதவி புரிந்து ஸ்ரீ குரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருவருட் கிருபையைப் பெற்றுவாழ்ந்துவர எல்லாம்வல்ல இறைவனது இணையடியை ஏற்றிப் போற்றுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீ குரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் மடம்
ஆதீனகர்த்தாவாகிய
சின்ன சுவாமிநாதசுவாமி.

சிவமயம்.

அருணாசலமென்னும்

பிள்ளைத்திருநாமமுடைய

ஸ்ரீ குரு

தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரம்.

பொன்னி நன்னதி புடையே பிரவாகித்து வருங் காரணத்தானே நீர்வள நிலவள முதலிய எவ்வளங்களும் நிறைந்தோங்கப்பெற்றதும், எந் நாட்டினு மிக்க நன்னாடாகிய சோணாட்டிற்குச் சிரமாக விளங்குவதுமாகிய திரிசிரபுரத்திற்குச் சமீபமாயுள்ளதும், கீழாலத்தூரென்னும் பெயர் பெற்றதுமாகிய சிற்றூரின்கண் சற்றேறக்குறைய இருநூறு வருடங்கட்குமுன் கார்காத்த வேளாளர் மரபில் அவதரித்தவரும் கல்வியறி வொழுக்கங்களினும் குருலிங்க சங்கம பத்தியினும் சிறந்த சிவசிதம்பரம் பிள்ளையென்பா ரொருவ ரிருந்தனர். அவரும் அருந்ததியன்ன கற்பிற்குறிய அன்னார் மனைவியாகிய மீனாம்பிகை யென்பாரும் ஒற்றித்த அறிவும் அன்பு முடையராய்த் தமக்குறிய இல்லற முறை வழாது நடாத்திவந்தனர்.

அன்னாரிருவருந் தமது மரபுக்கேற்ற சைவாநுட்டான சிவபூஜை முதலியவற்றை மிக்க அன்

புடன் வழாது செய்துவருங்காலையில் "பெறுமவ ற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பேறல்ல பிற" என்பன முதலிய ஆன்றோர் கூற்றையுன் னினர்களாய் இம்மை மறுமைப் பயன்களையளிக் கத்தக்க நன்மகப்பேரின்மை பற்றி மனவருத்த முற்றுப் பின் ஒருபுடை தெளிந்தனராய் தவத்தா லெப்பயனும் பெறல் எளிதாயிருக்க இப்பயனொ ன்றோ வாராதொழியும்! வருமென்னுந் துணிபு டன் புத்திரப்பேற்றிற்குரிய பல நோன்புகள், புண்ணிய க்ஷேத்திர யாத்திரை, தீர்த்த ஸ்நானம், ஸ்தலவாசம், சிவ விஷ்ணுவாதி மூர்த்திக டரிச னம், பெரியோர் சேவையாதிகள் செய்துகொண்டு பூவலம் வருங்காலையில் நானிலம் புகழும் நடுநாட் டின்கண் நம்மனோருய்யுமாறு அருட்கடலாகிய நம்பெருமான் சோதிமலையாக நின்றருளிய திரு வண்ணாமலை யென்னுந் திருப்பதியை யடைந்து அத்தலத்திற் சின்னாள் வாசஞ்செய்து அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி கிரிப்பிரதக்ஷணஞ் செய்து மகப்பேற்றை விரும்பிய மனத்தோ டண்ணாமலை யானையும் உண்ணாமுலையம்மையையும் விதிமுறை வழாது தரிசித்துவருங்காலத்தில் ஓர்நாள் அண்ணா மலையார் இவர்க ளன்புக்கிரங்கி அன்றிரவு இவ் விருவர் கனவிலும் விபூதி யுருத்திராக்க காவிகாம் பாதாரியாகிய துறவாராகத் தோன்றி "உங்கள் மகப்பேரின்றிய குறையை நாமே வந்து நீக்கு

வோம், நீவிர் நும்மூரைச்சேருங்க" எனத் திரு வாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர். உடனே இருவருந் திடுக்கிட்டெழுந்து ஒருவர்க்கொருவர் தாம் தாம் கண்ட கனவைக் கலந்து பேசிக்கொண்டு பெருமானது திருவருளை வியந்து ஆநந்த பரவசராய் மறுநாட்காலையில் அப்பெருமானையும் அம்மையையுந் துதித்து விடைபெற்று அத்திருப்பதியை விட்டு நீங்கி தங்களிருப்பிடஞ்சேர்ந்து அண்ணாமலையாரை அன்புடன் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறு சின்னாட் செல்ல மீனும்பிகை என்பார் வயிறுவாய்த்து திங்கள் பத்துஞ் சென்றபின்னர் உத்தமமாகிய சுபதினத்தில் உலகிலுள்ள சர்வான்மாக்களும் உய்யவும், சைவ முதலிய சமயங்களோங்கி சமயாதீதப் பேற்றைப் பெறவும் வலம்புரியீன்ற நன்முத்தென ஓர் புத்திரனைப்பெற்றனர்.

இவ்வாறு தமக்குண்டாகிய புத்திரப்பேற்றைக் கேள்வியுற்ற தந்தையாகிய சிவசிதம்பரம் பிள்ளை மிக மகிழ்ச்சியோடு சாதகன்மங்களை முறையே செய்து அருணாசலேசுர ரருளாற்றோன்றிய மகவாதல்பற்றி அருணாசலமெனத் திருநாமஞ்சாத்தினர். அப்புதல்வனைப் புதைப்பொருள்கண்ட மிடியர்கள்போல மாதாபிதாக்க ளிருவர்களும் நாளொருமேனி பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்து அடிக்கடி பார்த்து எடுத் தூச்சிமோந்து முத்தமி

ட்டு ஆனந்தித்து வந்தனர். இங்ஙனம் வருநாளில் சிவசிதம்பரம்பிள்ளை மனைவியாராகிய மீனாம்பிகை யார் இரண்டாவது வருடத்திற் கெர்ப்பவதியாய் மற்றொருபுத்திரனைப் பெறவும் அப்புத்திரனுக்குஞ் சாதகரும முதலியவற்றை விதிமுறை வழாது செய்து நமச்சிவாயமென நாமமுஞ் சாத்தினர். இவ்விரு மைந்தர்களையும் மிக்க வன்போடு பாது காத்து வளர்த்துவந்தனர்.

இவர்களால் வளர்க்கப்பெற்ற இருவர்களில் சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய அருணாசலமென்னுங் குழ ந்தை பிறந்தது முதற் பசியாதிகளைப்பற்றி யரோ தனஞ்செய்வது, மொன்றை நோக்கிப் பயந்தோ விட் டழுவது, மொன்றைநோக்கிச் சிரித்தலுஞ் செய்தலிலனாய்ப் பாயல் தொட்டின் முதலியவைக ளிற் கண்களைச் சிலபோது முகிழ்த்துஞ் சிலபோது மலர்த்தும், ஒன்றையும் விசேடமாகச் சுட்டிப் பாராமலும் மௌனமாகவே சயனித்திருக்கும். மாதா மடியில் இருத்தி முலைக்காம்பை வாயில் வைத்தாற் சுவைத்துப் பாலையருந்தும்; வைக்கா விடின் மௌனமாகவேயிருக்கும். இங்ஙனஞ் சில நாட்சென்று குப்புறற்றெழுந்து தவழ்ந்து நின்று நடக்கும் பருவகாலங்களிலுஞ் சிலபோது பதுமா தனமிட்டுக் கண் முகிழ்த்து நிட்டை புரியும். சில போது ஆதனமுங் கண்களை முகிழ்த்தலுமின்றி யுபசாந்தமாகிய மனதோடு மௌனமாகவேயிருக்

கும்; இங்ஙனம் ஐந்துவயதளவும் வாய்திறந்து பேசாதிருப்பதை நோக்கி அருணாசலேசுரர் அனுக்கிரகத்தாற்பிறந்த பிள்ளையாகவிருந்தும் ஊமையாக விருக்கின்றதே! இஃது நமது தவக்குறைதானோ வென மாதா பிதாக்களிருவர்களும் வியாகூலசித்தர்களாயிருக்கும்போது ஒருநா ளருணாசலேசுரர் கிருபைகூர்ந்து இவர்கள் மனக்குறையை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு காவிகாம்பர உருத்திராக்கவிபூதிதாரணங்களையுஞ்சடாமுடியையுமுடைய துறவராய்த் தோன்றி வீட்டின் முகப்பிலிருக்கும் சிவசிதம்பரம்பிள்ளைக்கு முன்னின்றனர்.

அப்பிள்ளையார் அத்துறவரைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டெழுந்து முன்சென்று நமஸ்கரித்தெழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று சுவாமின்! அடியேனுக்குச் சிவபெருமான் கிருபையாற்றோன்றிய மைந்தனொருவ னைந்துவயதாகியும் வாய்திறந்து பேசாமலூமனாகவே யிருக்கின்றா னக்குழந்தையைப் பேசும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமெனக் கூறிப் பின்னருந் திருவடியில் வீழ்ந்து பிரார்த்தித்தனர். அப்போது துறவராக வந்தவர் அக்குழந்தையை நாம் பார்ப்போமென்றார்; உடனே தந்தையாகிய சிவசிதம்பரம் பிள்ளை அப்பெரியோரை உள்ளே அழைத்துச்சென்று ஊமனாகிய தம் புதல்வனைக் காட்டும்போது அக்குழந்தை

ஆதனமிட்டுக் கண்களைமூடி நிட்டையி லிருக்கத் துறவர்பார்த்துப் பின் சிவ சிதம்பரம் பிள்ளையை நோக்கிப் பெற்றோர்களாகிய உங்களையும் உங்கள் குலத்தோர்களையு முலகத்திலுள்ள பக்தசனங்களையும் நற்கதியிற் சேர்க்கும்பொருட்டு உங்கட்குப் பிள்ளையா யவதரித்திருக்கின்ற னிக்குழந்தை; ஊமனல்லன்; நீ உன் குழந்தையோடு பேசுவாய்; பதிற்கூறுநிற்பன் என்று துறவர்சொல்ல; சிவ சிதம்பரம்பிள்ளை அப்பா குழந்தாய்! என் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கின்றா யென வினவ! அதற்கு மைந்தன் சும்மாவிருக்கிறே னெனச்சொல்லினன். சொல்லவும் துறவாராகிய முனிவர் சும்மாவிருக்கின்ற நீ யாரென்றார்; அதற்குக்குழந்தை முகிழ்த்த கண்டிறவாமல் நீயே நான்; நானே நீ யெனக் கூறினன். இங்ஙனங் கூறவும் முன்னின்ற துறவர் சத்தியஞ் சத்திய மென வசனித்துவிட்டு அந்தரஸ்தானமாயினார். இவ்வற்புதத்தைக் கண்ணுற்ற மாதா பிதாக்க ளிருவர்களும் புத்திரனைப் பேசுவிக்கும்படியாக வந்தவரும் இப் புத்திரரும் அருணாசலேசுரரே யாகும்; அதனாலன்றோ அவர் கேள்விக்கு நீயே நான், நானே நீ யென விடை பகர்ந்தனன்; இனிமேல் இக்குழந்தையை அக் கடவுளாகவே பாவித்தல் வேண்டுமெனப் பாவித்து அற்றைநாண்முதல் மிக்க அன்புபாராட்டி வந்தார்கள். இப்படி வருங்காலத்தில் ஓர் நாள்

சிவசிதம்பரம்பிள்ளை தன் மனையாளிடத்தில் யான் திரிசிரபுரம் போய்த் தாயுமானவரைத் தரிசனஞ் செய்துவருகிறேன் குழந்தைகளைப் பதனமாய்ப் பார்த்துவருவாயாக என்றார்; அப்போது அருணாசல மெனப் பெயர் பெற்ற பெரிய மைந்தர் பிதாவைப்பார்த்து ஐயா! உம்மைப்பார்க்க பந்துக்களாயுள்ள இருவர்கள் இன்று பத்து நாழிகைக்குள் இவடம் வருவார்கள் என்று சொல்லவும், பிதா செல்லலை யொழித்திருக்கும்போது புதல்வர் கூரியவாறே பந்துக்களிருவர் வந்தனர். இவ்வாறு ஒரோர் சமயத்தில் திரிகால வர்த்தமானங்களையும் பிதா முதலியோர்க்குச் சொல்லி வருவார். இவ்வாறு சொல்லிவருந்தன்மையாதலால் தம் மைந்தர்மாட்டு விடைபெறாது வெளியூருக்குச்செல்லுதலில்லை என்னும் விரதமேற்கொண்டவராகலான் ஓர் நாட் குழந்தைமுன் சென்று நின்று சுவாமின்! யான் சிதம்பரஞ்சென்று ஆருத்திரா தரிசனஞ் செய்துவருகிறேன், அதற்கு விடைதரல்வேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். அதற்கு நாளை இருபது நாழிகைக்கு உமது மாதாவானவள் தேகவியோகத்தை அடைகின்றாள்—எனக் கூறியருளினர். அப்போது பிதாவானவர் என் மாதா சரீரசௌக்கியமாக நோயின்றி யிருக்கின்றாளே என்னிமித்தத்தால் தேகவியோகமாவாளென வினவ, அதற்கு சுவாமிகள் புரையேறி விக்க லுதயமாவதினால்

என்று விடையளித்தனர். அதைக்கேட்ட பிதா சிதம்பரஞ்செல்லுதலை யொழித்தனர். மற்றுநாள் சுவாமிகள் கூறியவாறே மாதா துஞ்சினாள்.

பின்னர் சின்னாட்சென்று நமச்சிவாயமென்னும் இளைய மைந்தர்க்குப் பள்ளிக்கு வைக்கும் பருவம் வந்ததைக் கண்ணுற்று அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்து உபாத்தியாயரை அழைத்து வித்தை யாரம்பஞ்செய்விக்கத் தொடங்குங்கால் சுவாமிகள் பிதாவை நோக்கி ஐயா! நம்மை ஏன் பள்ளிக்கு வைக்கவில்லை என்று வினவ; சிதம்பரம் பிள்ளை சுவாமிகளுக்குமுன் வணக்கத்தோடு நின்று சகலமுந்தெரிந்த சர்வக்ஞராகிய சுவாமிகளையும் பள்ளிக்குவைக்க வேண்டுமோ? வேண்டுமாயின் அங்ஙனஞ் செய்கின்றேனென விண்ணப்பித்தனர். அதற்கு சுவாமிகள் நம்மையும் பள்ளிக்கு வைப்பீரென்று அருள, உடனே உபாத்தியாயருக்குத் தெரிவித்துப் பள்ளிக்கு வைத்தனர்.

அற்றைநாண்முதல் தன் தம்பியோடு பள்ளிக்குச்சென்று கல்விபயிலும் பிள்ளைகளோடிருந்து அங்குள்ள பிள்ளைகளைப்போல தானுமிராது பிள்ளைகள் விளையாடினும், உபாத்தியாயரிருக்கினும், இல்லாதிருக்கினும் தான் வேறொன்றையும் நோக்காயற் சுவடியைக் கையிலேந்திப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்! அல்லது சுவடியைக் கட்டி முன்பாக

வைத்துவிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிட்டையி லிருக்கும்; இவ்வாறிராநின்ற சுவாமிகளை உபாத்தியாயர் பார்த்துத் தம்பி! கண்களை மூடிக்கொண் டிருக்கிறாயே! படிக்கவேண்டாமோவென்று கேட்பார்; அதற்குச் சுவாமிகள் படித்தாயிற்றென்று சொல்லும்; உபாத்தியாயர் படித்ததைச் சொல் பார்ப்போமென்பார்; உடனே சுவாமிகள் சுவடியைப் பாராமல் யாதொரு பிழையுமின்றிச் சொல் லிவிடும். உபாத்தியாயர் மிக்க சந்தோஷத்துடன் மற்றொரு சுவடியைத் துவக்கிக் கொடுப்பார். அதனையும் சற்றுப்போது பார்க்கும்; மற்றையபோது நிட்டையி லிருக்கும் உபாத்தியாயர் படித்தாயிற்றோவெனக் கேட்கில் அதையும் படித்தாயிற்றென்று முன்போலச் சொல்லிவிடும். இங்ஙன மிருக்குங்காலையில் ஓர் நாள் உபாத்தியாயர் குழந்தை வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து கீழே விழுந்து கையொடிந்தது. அப்போது சுவாமிகள், பள்ளியிலிருந்த உபாத்தியாயரைப்பார்த்து ஐயா! உங்கள் குழந்தைக்குக்கையொடிந்துவிட்டது போய்ப்பார்த்து வாருங்களென்று சொல்லிற்று. உடனே உபாத்தியாயர் எழுந்து சென்றனர். செல்லும்போது தன்னை யழைக்க மனுடன் எதிரோடிவருவதைப் பார்த்து மிகவும்விரைவாகச்சென்று குழந்தையின் கைக்கு வேண்டிய சாதகங்களைச் செய்து பின் பள்ளிக்கு வந்து சுவாமிகளுக்குமுன் கைகட்டி

வணக்கத்தோடு நின்று, முக்காலத்தையு முணர்ந்துள்ள சர்வக்ஞமூர்த்தியாகிய சுவாமிகள் ஏன் பள்ளிக்கு வரவேண்டுமென்றார்; அதற்குச் சும்மா வந்துபோகிறேன் நீங்கள் நிற்கவேண்டாம்; இருங்களென்று அருளியது. உபாத்தியாயர் முன்தானிருக்கப்பட்ட வேதிகையிலிராமல் பூமியிற்றானே யிருந்தார். இவ்வாறு சுவாமிகள் பள்ளிக்கு வரும்போது எழுந்து நிற்பர்; சுவாமிகள் இருக்க ஆக்ஞாபித்தபோதிருப்பர். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ணுற்ற சுவாமிகள் கல்விச்சாலைக்கு வருவதை நீத்துவிட்டது. இவ்வாறு சுவாமிகள் கல்வி பயின்றுவந்தது மூன்றுமாதகாலங்களாம். பின்னர் தம்பியாகிய நமச்சிவாயமென்பான் ஒரு வருடங் கல்விச்சாலையில் பயின்றபின்னர் பள்ளிக்குப்போதலை நிறுத்தினன்.

பின்னர் வீட்டில் பிதா செய்யும் சிவபூசைக்கேற்ற உபகரணங்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் ஓர் நாள் சுவாமிகள் நமச்சிவாயத்தைப் பார்த்து நீ பிள்ளையார்கோவில் நந்தவனத்திற்குச் செல்லும்போது அங்கே தேங்காய் மாங்காய் வீழ்ந்திருந்தால் எடாதே; எடுத்தால் சிவாபராதியாகுவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தது. அதைக்கேட்டுக்கொண்டு சென்ற நமச்சிவாயம் சிறுவனுதலால் ஒரு நாள் நந்தவனத்தில் வீழ்ந்துகிடந்த தெங்கின்னெற்றை எடுத்து உரித்

துடைத்துத் தின்றுவிட்டுப் பின் பத்திர புட்பங்களை எடுத்துக் கொண்டுவந்து பூக்குடலையைப் பூசைமேடையில் வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குட்சென்றனன். அப்பூங்குடலையைப் பார்த்த சுவாமிகள் அப்பா நமச்சிவாயமென்றழைக்க உடனே உள்ளே சென்றவன் வெளியில் வந்து சுவாமிகளுக்கு முன்னின்றனன். நின்ற நமச்சிவாயத்தை நோக்கி இன்று பிள்ளையார்கோவில் புட்பவனத்துக்குச் சென்ற நீ என்செய்தாய்? செய்த பாபத்திற்குக் கங்காஸ்நானஞ் செய்து விசுவேசுவரரையும் தரிசித்தாலன்றி நிவர்த்தியாகாதென்று கட்டளையிட்டருளவும், நமச்சிவாயம் பயந்து உடனடுங்கி நின்றனன். அதைச் சுவாமிகள் பார்த்து இனிமேல் நீ பூசைக்குப் பத்திரம் எடுக்கவேண்டாம்; ஐயா எடுத்துக்கொள்ளுவா ரென்று ஆக்ஞாபித்து வாளாவிருந்தது. அது முதல் நமச்சிவாயம் வியாகூலசித்தனாயிருந்து சின்னாட் சென்ற பின்னர் யாரிடத்திலும் அறிவிக்காமல் காசியாத்திரை சென்றுவிட்டான். பிதாவாகிய சிவசிதம்பரம் பிள்ளையும் மனைவியாரும் பல விடங்களிலும் தனித் தனியாக ஆள் விடுத்துத் தேடியுங் காணாமையால் மிக்க வியாகூல சித்தர்களாய் சுவாமிகள் திருமுன் சென்று நின்று நமச்சிவாயம் பத்துநாளாய் யாண்டோசென்று விட்டான்; பலவிடங்களிற்றேடியும் அகப்படவில்லை; அவனிருக்குமிடத்தைக் கட்டளை

யிட்டால் அழைத்துவருவோம் ; எங்கள் மனம் பரி தவிக்கின்றதென்று விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது அவ்விருமுது * குரவரையும் பார்த்து நீவிர் முற்பிறப்புகளில் பெற்ற பிள்ளைகளெல்லாம் உங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறார்களே அவர்களைப் பற்றிப் பரிதவியாமல் இவனை மாத்திரம் பற்றித் துன்புறுவது என்னை ? நமச்சிவாயம் இப்போது காசிக்குச் சென்றிருக்கின்றான் ; நீங்கள் அழைக்கினும் வரான். கிரகாச்சிரமத்தை விரும்பவும் மாட்டான் ; அவ்வாறிருத்தல் உங்கட்கு நன்மையைத்தரும் ; நீங்கள் கவலையை யொழியுங்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தது. அவ்விருவரும் சுவாமிகள் கட்டளைப்படி கவலையொழிந்திருந்தனர். முன் காசிக்குச்சென்ற நமச்சிவாயம் காசியை யடைந்து முறை வழாது கங்கையாடி விசுவேசுரரையும் விசாலாக்ஷி அன்னபூரணியம்மையாரையும் தரிசித்துச் சிலநாள் ஸ்தலவாசஞ்செய்து பின்னரப்பதியினீங்கித் தென்றிசை நோக்கிப்போந்து காஞ்சி, சிதம்பரம் முதலிய திருப்பதிகள் தோறும் தெரிசனஞ்செய்துகொண்டு ஓர் நாள் நல்வினைவயத்தால் திருச்செங்காட்டங்குடியில் அருவுருவத் திருமேனிகொண்டெழுந்தருளிய பெருமானையும் பிராட்டியாரையும் தரிசித்துச் சிலநாள் அத்தலவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்து வரும்போது அங்கு தரிச

* குரவர் = தந்தை தாய்

ணார்த்தமாக வந்த ஒரு பெரியாரோடு சேர்ந்து கீழ்வேளூரென்னும் திருப்பதிக்கு மேல்பாரிசம் ஓர் மயிலுக்குட்பட்டு இருக்கும் நீலப்பாடியென்னும் ஊரையடைந்து அவண் நெடுநாளாக வசித்து வந்தவரும் கல்வியறிவொழுக்க முதலியவற்றாற் சிறந்தவரும் அபேத சாக்ஷாத்கார ஞானியுமாகிய ஓர் பெரியவர்பால் தான் சந்நியாச ஆச்சிரமத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்பால் பல ஞானசாத்திரங்களை ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நமச்சிவாயமென்பார் வெளிப்படுதற்குச் சில காலங்களுக்கு முன் சுவாமிகளவதரித்தருளிய பதிக்குச் சமீபித்த ஓர் சிற்றூரின்கணுள்ள ஆராவமுதையங்காரும் அவர் மனைவியார் இலக்குமியம்மாளும் தங்களுக்கு வயது ஐம்பதாகியும் புத்திரப்பேறில்லை யென்னுங் கிலேசத்தோடு சீரங்கஞ்சென்று காவேரியாடி அரங்கநாதனைத் தரிசித்துக்கொண்டு சிலநாளங்கிருந்து வசித்தனர். அவ்வாறிருக்கும் நாட்களுள் ஓர் நாட் கனவில் அரங்கநாதர் ஒரு பாகவதர்போல் வந்து இருவர்களையும் பார்த்து உங்களூருக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் கீழாலத்தூரில் ஓர் ஞான சித்தன் அவதரித்திருக்கின்றான்; அவனுக்கு மன நிறைந்த அன்போடும் ஓர் பசுவைக் குளிப்பாட்டி நீவிரிருவரும் ஸ்நானசந்தி முடித்து உலர்ந்த வஸ்திரமணிந்து சுத்தமான இடத்துள்ள புன் முதலிய

வற்றை மேய்த்து அப்பசுவின் பாலைப் புனித பாத்திரத்திற் கறந்து காய்ச்சித் தினந்தோறும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து வருவீர்களாயின் அந்தப்பாலை அம்முனிவன் புசித்து ஒரு நாள் சிறிது பாலைச் சேடமாக வைப்பன் ; அதை நீவிரிருவரும் புசிப்பீர்களானால் அதுவே காரணமாகப் புத்திரோற்பத்தி உண்டாகுமெனக் கூறி மறைந்தருளினார். இவ்வாச்சரியக் கனவைக் கண்ட அவ்விருவரும் திடுக்கிட்டெழுந்து தாங்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து பேசிக்கொண்டு கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ அரங்கநாதனைத் தரிசித்து விடைபெற்று தம்மூர்க்கு வந்தனர். பின்னர் பக்கத்துள்ள கீழாலத்தூரில் அவதரித்திருக்கும் மகாபுருடன் யாரென விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு கனவில் பாகவதரிட்ட கட்டளைப்படி ஆசாரத்துடன் பாலைக்கறந்து காய்ச்சித் தினந்தோறும் அவ்விருவர்களும் ஒற்றித்து வந்து சுவாமிகள் உட்கொள்ளும்படி கொடுத்துக்கொண்டு வருநாளில் 6-ம் நாள் கொடுத்த பாலிற் சிறிதுண்டு சிறிதுண்ணாது சேடமாக வைத்துவிட்டு இனிப் பால்கொண்டுவர வேண்டாமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளியது. உடனே உச்சிட்டமான பாலை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அவ்விருவர்களும் மிக்க ஆதரவோடு புசித்தனர். அதே காலத்தில் கருப்ப உற்பத்தியாய் பத்தாந்திங்களில் மைந்தனைப்பெற்று மகிழ்வுற்றிருந்தனர். இவ்வரிய மகப்பேறளித்த சுவாமிகளைத்தரிசித்தற்கு விசேட

நாட்களில் குழந்தையையும் தூக்கிக்கொண்டு வருவது வழக்கமாக இருந்தார்கள். இவ்வாறு தரிசித்துவரும் ஓர்நாள் மாலையில் குழந்தை தொட்டிலில் நித்திரைசெய்தது. அது காரணத்தால் குழந்தையை எடுத்து வருவதற்கு இயையாமையால் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு தாமிருவர் மாத்திரம் சுவாமிகளைத் தரிசித்தற்கு வந்தார்கள். வந்து தரிசித்து நிற்கும் அவ்வாராவமுதையங்காரையும் அவர் மனைவியாரையும் பார்த்து உங்கள் வீட்டில் நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டது; பிள்ளை தொட்டிலில் படுத்திருக்கின்றதே ஓடுங்களென்று ஆக்ஞாபித்து பின்னர் பயம்வேண்டாம் பிள்ளை வெளியில் வந்துவிடும் என்றுங் கட்டளையிட்டருளிற்றி. அவ்வாக்ஞையைச் சிரமேற்கொண்ட அவர்கள் ஓடிப் பார்ப்பதற்கு முன்னமே ஊர்ச்சனங்கள் கூடி எரிகிற வீட்டுக்குள் செல்லமுடியாமல் வெளிப்புறமாக ஏறி அவித்தற்கு எத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கும்போது வீட்டுக்குள் தொட்டிலிற்படுத்திருந்த குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு இலங்கோடு கௌபீனதாரியாயும் விபூதி உத்தூளிதருமாகிய ஓர் சிறிய துறவர் வெளியிலேயோடிவந்து கூட்டமிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிற ஓர் பார்ப்பனி கையிற் கொடுத்துவிட்டுக் கூட்டத்தில் மறைந்துவிட்டனர். பின்னர் ஓடிவந்த பிராமணனும் அவர் மனைவியும் வீடு பூட்டியபடியே எரிவதைப் பார்த்து குழந்தை

மடிந்துபோய்விட்டதாவென்று தலையிலும் வாயி லும் அடித்துக்கொண்டு அலறித் தெருவில் விழுந் தார்கள். உடனே குழந்தையை வைத்திருந்த பார்ப்பனி ஓடிவந்து உங்கள் குழந்தை இதோயிரு க்கின்றது, வருந்தாதீர்கள் என்று கையிற்கொடுக்க அக்குழந்தையை வாங்கி உச்சிமோந்து மார்புறத் தழீஇப் பின் வீடு பூட்டியபடியே யிருக்கிறதே! பிள்ளையை எவ்வாறு வெளியிற்கொணர்ந்தனரோ! வென்று கேட்கக் குழந்தையை வைத்திருந்த அப் பெண் இலங்கோடு கௌபீனமாத்திரமுடைய ஓர் சிறிய பரதேசி கொண்டுவந்து கொடுத்தது மாத் திரந்தெரியும்; பின் யாதும் நமக்குத் தெரியா தென்றாள். அதைக்கேட்ட இருவரும் உடனே வீட்டில் நெருப்புப் பற்றியது; குழந்தை தொட்டி லில் கிடக்கின்றதே ஓடுங்களென்று ஆக்ஞை செய்து பின் பயம் வேண்டாம் குழந்தை வெளி யில் வந்துவிடும் எனச் சுவாமிகள் திருவாய் மலர் ந்தவாறேயாண்டுநிகழ்ந்தமையினாலும் குழந்தையை இவ்வம்மை கையிற்கொடுத்தவர் சிறிய வடிவின ரும் இலங்கோடு கௌபீனருமாகிய சிறிய பரதேசி யாக விருத்தலாலும் நமது சுவாமிகளே மைந் தனை வெளிப்படுத்தித் தந்தபேருளுடையாராகும்; ஆதலால் நாளையத்தினம் நம் பிள்ளையைக் கொ ண்டுபோய் சுவாமிகளுக்கு முன்பாக வைத்து அவர் நாமகரணத்தையே மைந்தனுக்கும் நாமகர

ணமாகச் சூட்டி மறுகாரியம் பார்க்கவேண்டுமெ ன்று பேசி முடித்தனர். மறுநாட் காலையில் குழந் தையை எடுத்துக்கொண்டு சுவாமிகள் முன்னிலை யிற்றானே அருணாசலமென்று நாமகரணஞ்சூட்டி னர். இவ்வாறு செய்ததை தங்கள் வைணவ சமய த்துக்குரிய ஆசிரியர்களும் மற்ற ஞாதியர்களும் அறிந்து தங்கள் சமயத்துக்குரித்தல்லாத இந் நாமகரணத்தை மாற்றி வேறு பெயர் வைக்கவே ண்டுமென்று தனித்தனிக் கூறியும் மாதாபிதாக்க ளவ்வாறு செய்யாதிருப்பதையறிந்து சுற்றத்தவர்க ளும் ஆசிரியர்களும் ஒருங்குகூடிய ஓர் விசேடதின த்தில் ஆராவமுதையங்காரையும் அவர்மனைவியாரை யும் அழைத்து உங்கள்பிள்ளைக்கு இடத்தகாத நாம மிட்டீர்கள்; ஆதலால் அதை மாற்றிவிடுங்கள்; அங் ஙனஞ்செய்யாதொழியில் சாதிக்குப்புறம்புபடுத்து வோமென்றார்கள். அதற்கவ்விருவர்களும் நாங்கள் வைத்த நாமகரணத்தை நாங்களே மாற்றமாட் டோம்; ஆனாலப்பிள்ளை எனக்கு வைத்த நாமகா ணத்தை நீக்கி இன்ன நாமகரணமிட்டு அழையுங் களென்றால் அப்படியே அழைக்கின்றோமென்றார் கள். அதைக்கேட்டு நல்லதப்படியே யாகட்டுமெ ன்று சபையார்கள் அப்பிள்ளையை யழைத்து எதி ரே நிறுத்தி உன் பெயரென்னென்று கேட்க; மைந்தன் என் பெயர் அருணாசல மென்றனன். அச்சொல்லைக்கேட்ட சுற்றத்தார்களும் ஆசிரியர்

களும் உன் மாதா பிதாக்கள் வசனிக்கத்தகாத நாமகரணத்தை யுனக்குச் சூட்டினார்கள். நாங்களதை நீக்கி வெங்கடாசல மென நாமஞ்சூட்டுகிறோம். அதை நீ வகித்துக்கொள்வா யென்றார்கள். உடனே இளமைப் பருவத்தையுடைய அம்மைந்தன் ஆவேசமுற்று ஓர் புருடப்பிரமாணங்கிளம்பிக் குதித்து நின்று அச்சபையின் நான்கு பக்கத்துள்ளவர்களையும் மிக உக்கிரமாகப் பார்த்து ஓ சபையார்களே! அருணாசலமென்னு நாமத்திலுள்ள அகரம் அரிநாமத்தின் முதலட்சரமும், ரகர உகரம் திருவென்னும் பிராட்டி நாமத்திலுள்ள ஈற்றட்சரமும், ணகர ஆகாரம் நாராயணப்பெருமானது அஷ்டாட்சரமாகிய மந்திரத்தின் ஓர்அட்சரமும், அசலமென்பது நீங்கள் எனக்கிடவேண்டுமென நினைத்த வெங்கடாசலமென்னும் எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் தானமாகவுமிருக்க அதை வாயினால் வசனிக்கத்தகாத தென்றுரைத்தது அறியாமையன்றோ? ஆதலால் நுமது வாயை மூடுவீர்! மூடுவீர்! பேதபுத்தியை விடுவீர்! விடுவீர்! அல்லவெனிற் கெடுவீர்! கெடுவீர்! என்று சொல்லி மௌனமாகவிருந்தான். உடனே சபையார் அவ்விளைஞன் வார்த்தையைக்கேட்டுப் பயமும் உடனடுக்கமும் மெய்வெயர்வு முடையவர்களாய் ஒன்றும் பேசாது மெள்ள மெள்ள எழுந்துபோய்விட்டார்கள். இங்ஙனமெழுந்துசென்ற ஞாதியர்கள் அவ்விருவரிடத்

துள்ள துவேஷநீங்கி யிருந்தார்கள். அவர்களும் வைணவ சம்பிரதாயத்தைக் கைவிடாதவர்களும் சைவத்திற் றுவேஷமில்லாதவர்களுமா யிருந்தார்கள்.

பின் ஓர்நாள் சுவாமிகளோடு பள்ளியிற் பயின்று வந்த ஓர் பிராமணப்பிள்ளை விடந்தீண்டி மூர்ச்சையாகி மணிமந்திர முதலிய அனேக பரிகாரங்களைச் செய்தும் நிவர்த்தியாகாமல் பிரேதமாய்க்கிடக்க அயலூருக்குப் போயிருந்த அப்பிள்ளையின் தாயார் மறுநாள் வந்து மைந்தன் இறந்து கிடப்பதைப்பார்த்து வயிறலைத்து அழுதுகொண்டு சுவாமிகளிடத்தோடிவந்து உன்னோடு பள்ளியிற் படித்த சுந்தரமாகிய ஒரு பிள்ளையையும் பாம்புக்கு இரையாகக் கொடுத்துவிட்டு யானுயிர் வைத்திருப்பேனோ! அய்யனே நீ பிழைக்கச்செய்யாவிடில் என்னுயிரை உன் முன்னிலையில் விட்டு விடுகிறேனென்று பூமியில் விழுந்து உயிர்விட முயலும்போது சுவாமிகளெழுந்து அம்மா! உன் குழந்தையை எழுப்புகிறேன்! வருவாயாகவென்று அப்பார்ப்பனி வீட்டுக்குட் சென்று அங்கிருந்த ஓர் பிரம்பை எடுத்து அப்பா சுந்தரம் எழுந்திருவென்று சொல்லி தலையில் ஓரடியடித்தது. உடனே மைந்தனும் உயிர் பெற்றெழுந்தனன்.

இவ்வாறு சுவாமிகளிடத்தில் பல அற்புதங்கள் நடந்துகொண்டுவருங்காலத்தில் பிதாவாகிய

சிவசிதம்பரம் பிள்ளை கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று சுவாமின்! என் மனைவியாகிய மீனாம்பிகை பிரேதமாயிருக்க யான் பாராதிருக்கும் வரந்தரல் வேண்டுமென்றும், சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் எனது ஈமக்கடனை முடிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்வர்; மாதாவும் அவ்வாறே சுமங்கலி யாகவே யான் சரீரத்தை விடவேண்டுமென்றும் சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் என் ஈமக்கடனை முடிக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்வர்; இங்ஙன மிருக்கு நாட்களில் ஒரு நாள் மாதா பிதாக்களிரு வரையு மழைத்து நமது கருமம் இதற்கு எட்டா வது நாட்காலையில் முடிந்துவிடும்; நீங்கள் சிவநா மத்தை உச்சரித்துக்கொண்டிருங்க ளென்றருள, அதைக்கேட்ட அவ்விருவர்களும் மிக்கவியாகுலசி த்தர்களாய் பல பேர்களிடத்துங் கூறி சுவாமிகள் இதற்கு எட்டாவதுநாட்காலையில் சமாதியடைந்து விடும்போலிருக்கின்றது என்று தெரிந்துகொண்டு தினந்தோறும் இடைவிடாது சிவநாமஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எட்டாநாள் காலையில் ஞாதி கள் முதலிய பலபேர்களும் இன்றையத்தினஞ் சுவாமிகள் சமாதியடையப்போகின்றது என வந்து கூடியிருக்கும்போது மாதா பிதாக்களிருவ ரும் சுவாமிகளுக்கெதிரில் சிவநாமஞ்செய்துகொ ண்டு பக்திவினயத்தோடிருந்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் எழுந்து இருவர் நெற்றியிலும் திரு நீறிட்டு அனுக்கிரகித்தது. அவ்வாறு செய்யவே

மாதா பிதாக்களிருவரும் மூர்ச்சித்து ஒரு கணப் பொழுதிற்குள் சிவபதமுற்றனர். பின்னர் ஞாதியர்கள் இருவருக்குஞ் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய் இருவருக்கும் ஒரே தானத்தில் சிதையடுக்கித் தீ மூட்டுதற்கான எத்தனஞ்செய்யவும், சுவாமிகள் ஸ்நானஞ் செய்து பின் சென்று கொள்ளியெடுத்துக்கொண்டு சுற்றிவந்து தலைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு திரும்பி இன்ன திசையை நோக்கிச் சுவாமிகள் சென்றதென்று ஒருவருமுணராவண்ணம் ஓர் வெள்ளை வஸ்திரத்தோடு வெளிப்பட்டுப் பல தேசங்களிலும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில், ஓர் நாள் வைத்தீஸ்வரன்கோயிலுக்கு வந்தபோது அங்கு சுவாமிகளின் ஞாதியர்களில் கோவிற் கணக்கராயுள்ள ஒருவர் கண்டு சுவாமிகளின் மகிமையறியாது தம்பி! நாலு பத்து நாள் மருந்து சாப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. கோவிற் கணக்கை எழுதுகிறாயாவென்று கேட்கச் சிவபணிவிடைதானே பார்க்கிறேனென்று ஒப்புக்கொள்ள, உடனே கணக்கையும் எழுத்தாணியையும் சுவாமிகள் கையிற்கொடுத்தார். சுவாமிகள் வாங்கிக்கொண்டு கணக்கு மேடையிலிருந்து மணியகாராதியர் வந்து எழுதவேண்டியவைகளைச் சொல்லிலுதற்கு முன்னமே எழுதவேண்டியவைகளனைத்தையும் எழுதிக் கணக்கைக் கட்டிவைத்துவி

ட்டு நிட்டாபராயிருக்கும். மணியகாராதியர் வந்து எழுதச்சொல்லும்போது எழுதியாயிற்று கணக்கைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்களென்று கூறும்; அங்ஙனமே அவர்கள் கணக்கை யவிழ்த்துப்பார்க்கச் சரியாகவேயிருக்கும். ஓர் நாள் மணியகாரர் கணக்கிலுள்ளபடி கோவிற் றிட்டத்தில் 4 படி பாலும், 1 படி தேனும் எழுதா திருப்பதைப் பார்த்து ஏன் எழுதவில்லையென்று கேட்க, அதற்குச் சுவாமிகள் குருக்கள் பாலையுந் தேனையும் அபிடேகியாமல் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோக வைத்திருக்கிறார்; போய்ப்பாரென்றுரைக்கக் கேட்ட மணியகாரர் கோவிலுட்சென்று பார்க்கும்போது பாலுந் தேனும் இருந்தது. இங்ஙனம் சுவாமிகள் எழுதியுள்ள கணக்கினால் பால், தயிர், தேன், நெய்யாதிய களவும், உண்டியற்பணம் முடிப்பணமாதிகளையும் மறைப்பவர்கள் களவும் விளக்கெண்ணெய் அரிசி முதலிய களவும் வெளியாய்விடுமென்றறிந்தனர். இவ்வற்புதத்தைக் கோவிலிலுள்ள அதிகாரிகள் யாவருந்தெரிந்து சுவாமிகளைக் கண்டபோது அச்சமுற்று ஆசாரத்தோடு எழுந்து கைகட்டி வணக்கத்தோடு நிற்பவர்களாயினர். இங்ஙனந் தன்னைக் கண்டவுடன் யாவரும் அச்சமுறுவதை சுவாமிகள் பார்த்து இந்தக் கணக்கை எழுதுவதினாலல்லவா யாவரும் நம்மிடத்து அச்சமுறுகின்றனரென்று கருதி உடனே அவ்வூரைவிட்டு

வெளிப்பட்டுவிட்டது. வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் தென்றிசைநோக்கிச் சிற்சில வூர்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு அதிவீரராமன்பட்டினத்தை யடைந்து தெருவிற் செல்லும்போது அவ்விடத்தில் உப்பளம் பேஷ்கா ருத்தியோகத் துள்ளாரும் வேளாண் மரபினருமாகிய சுந்தரம்பிள்ளையென்பாரொருவர் தெருவிற் செல்லும் சுவாமிகளைப்பார்த்துப் பெரியாரென்றுணரா தழைத்து, உன் மரபியாதென வினவ, சுவாமிகள் கார்காத்த வேளாண்மரபென, அதற்குச் சுந்தரம் பிள்ளை நமக்குப் பூசைக்கு இடம்பண்ணிக்கொண்டிருந்த பையன் ஊருக்குப் போய்விட்டான்; நீ நம்மோடு போசனஞ் செய்துகொண்டு நமது பூசைக்கு இடம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கில் பூசா கைங்கரிய பலன் உனக்குங் கிடைக்குமென்றனர். அதற்குச் சுவாமிகள் ஆன்மாக்களை நல்வழிப்படுத்தும் பெருங்கருணையராதலின் சம்மதித்துத் தினந்தோறும் பூசைக்கு இடம்பண்ணிவைத்துவிட்டு தான் ஒருபுறம் நிட்டையிலிருக்கும். இஃதிங்ஙனமாக, சுந்தரம்பிள்ளை ஸ்நானசந்தி முடித்துக்கொண்டு பூசைசெய்யும்போது அவர் குமாரி காந்திமதி என்னுங்கன்னிகை தேவார திருவாசகத் திருப்பாக்களைப் பிழையற இசையோடு ஓதிக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். இங்ஙனம் நடந்துவரும் பூஜாகாலத்தில் சிலபோது அசைவற நிட்டையிலிருக்கும்; பிரக்ஞை வெளி

யில் வந்தபோது காந்திமதி பாடும் பாசுரங்களைக் கேட்டு கண்களில் நீர்பெருகப் பரவசமாயிருக்கும்; பூசை முடிந்தவுடனே சுந்தரம் பிள்ளை சுவாமிகளைச் சமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டு போசனஞ் செய்வார். சுவாமிகள் போசனஞ் செய்தவுடனே ஊருக்குப் புறம்பேயுள்ள குளக்கரையிலிருக்கும் தாழை விருக்ஷ நிழலில் நிட்டைசெய்யும்; சில போது சுவாமிகளைச் சுற்றிலும் வந்து பாம்புகள் படம் விரித்தாடிக்கொண்டிருக்கும். இங்ஙனமிருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் பூசைக்கு இடம்பண்ணி வைத்துவிட்டு வழக்கம்போல் நிட்டை புரியும் போது அனுபூதியிலமுந்தி விருத்தி வெளிப்படாமல் எட்டுநாள் வரையில் நிவாத தீபம்போல் நிலைபெறவுடனும் அசைவறத் தம்பம்போ லிருந்துவிட்டது. சுந்தரம் பிள்ளை சுவாமிகளைப் போசனத்துக்குப் பலமாகக் கூச்சலிட்டு அழைத்தும் சரீரத்தைப்பற்றி யலைத்தும் சுவாமிகளுக்கு விருத்தி வெளியில் வராமலிருந்து ஒன்பதாம் நாள் நிட்டை கலைந்து எழுந்தது. உடனே சுந்தரம் பிள்ளையும் அவர் மனைவியாரும் பாதத்திற்பணிந்து தம்பியென விளித்துவந்தவர்கள் சுவாமிகள் என விளித்து, யாங்கள் அறிவின்மையால் சுவாமிகளைச் சிறுவராக நினைத்துப் பூசைக்கு இடம்பண்ணச் சொன்ன எங்கள் தவறை மன்னிக்கவேண்டும்; இன்றுமுதல் சுவாமிகளுக்கு யாங்கள் பணிவிடை

செய்துவருகிறோம் என்று கேட்டுக்கொண்டவர்களாய் அன்றுமுதற் சுவாமிகள் பூசைக்கு இடம் பண்ணுமுன்னமே தாங்களே பூசைக்கு இடம் பண்ணிக்கொண்டு வருவார்கள். இவ்வாறு நடந்து வரும் நாட்களில் ஒரு நாள் சுந்தரம் பிள்ளை குமாரியாகிய காந்திமதி யென்பாள் காம வேட்கை பொறுதவளா யிரவில் எழுந்து சென்று வெளியில் ஒரு திண்ணையிற் சயனித்துக்கொண்டிருந்த சுவாமிகளைக் கட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்யவும் சுவாமிகள் விழித்துக் காந்திமதியின் கையை நெகிழ்த்துவிட்டுத் திண்ணையினின்றுங் கீழ குதித்துக் கண் குருடாய்விட்டதோ வென்று சொல்லிக்கொண்டு அவ்வூரைவிட்டு வெளிப்பட்டுவிட்டது.

காந்திமதி தனது எண்ணம் நிறைவேறுமற் போய்விட்டதே என்னும் வியாகூலத்தோடு வீட்டில் வந்து சயனித்துக் காலையி லெழுந்தபோது கண் குருடானதுமன்றி மார்பிலுள்ள தனங்களும் தோன்றுமல் மறைந்துவிட்டது. இந் நிகழ்ச்சியைத் தாய்க்கொளித்த சூலா வென்னும் பழமொழிப்படி மறையாது தாய்க்குணர்த்தினள். அதைக் கேட்ட தாய் வியாகூலத்தோடிருந்தாள். சுந்தரம் பிள்ளை பூசைக்கு வழக்கப்படி தேவார திருவாசகப் பாக்களை ஓதுதற்குக் காந்திமதியையழைக்க, மனைவியார் காந்திமதி உடம்பு அசௌக்கியத்தால் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறுள் என்றுரைக்க, ஆனு

விருக்கட்டுமென்று பூசையை முடித்துப் பின் போசனஞ் செய்யும்போது சுவாமியைத் தேட, மனைவியார் சுவாமிகள் இரவிலே வெளிப்பட்டு யாண்டோ சென்றுவிட்டது என்றனள். அதைக் கேட்டுத் தேடிப்பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு போசனஞ்செய்து பின் தாம்பூலம் அருந்தும்போது மனைவி அருகில் வந்து இரகசிய மாகக் காந்திமதிக்கு நிகழ்ந்த ஆபத்தை ஒன்று மொளியாது உணர்த்தினள். அதைக்கேட்டு மிக்க வருத்தமுற்று ஞானிகளிட்ட சாபம் ஞானிகளா லன்றி ஈசுரனாலும் நிவர்த்திப்பதரிது; ஆதலால் அந்தச் சுவாமிகளைக்கொண்டே நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென நினைந்து மனைவியையும் மகளையும் வண்டியிற் பிரயாணப்படுத்தித் தாமும் சுவாமிகள் சென்ற திசையைப் பலபேரிடத்துங் கேட்டுக் கொண்டு பிரயாணமாய்ச் செல்லும்போது பட்டுக் கோட்டையி னருகே ஓர் மரத்தடியில் நிட்டை செய்துகொண்டிருக்கும் பெரியவரைக்கண்டு வண ங்கி, எங்கள் மனக்குறை நீங்குமாவென்று வினவ, நீங்கள் தேடிச்செல்லும் குருநாதனை நாளை மாலை யிற் காண்பீர்கள், உங்கள் மனக்குறைவும் ஒழியு மென்றார்.

அதைக்கேட்டு மறுநாள் அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச்சென்று மாலையில் ஆவிடையார்கோவிலுக்கு வடபுறம் ஒழுகும் காட்டாற்றைக் கடக்கவும், ஓர்

சிறிய குளத்தினருகே நிற்கும் விருக்ஷ நிழலில் சுவாமிக ளிருக்கக்கண்டு இவர்கள் வண்டியைவிட் டிறங்கிச் சுவாமிகள் பாதத்தில் காந்திமதியை நமஸ்கரிக்கச்செய்துதாங்களும்வணங்கி சுவாமின்! சிறியளாகிய காந்திமதி செய்த குற்றத்தை மன் னித்தருளல்வேண்டும். சுவாமிக ளருள்புரியா தொழியில் யாங்கள் உயிருடன் வாழ்வது சிறப் பில்லை; ஆதலால் எங்கள் குறையை நீக்கியருள வேண்டுமெனப் பன்முறை கேட்டுக்கொள்ளும் போது காந்திமதியும் அங்ஙனமே கேட்டுக்கொள் ளவும், சுவாமிகள் கிருபைகூர்ந்து அருகேயிருந்த சலத்தை யள்ளிக் காந்திமதியின் முகத்திற் றெளி த்துச் செல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டுவிட்டுச் சுவாமிகள் எழுந்து ஊருக்குட் செல்லக் காந்தி மதிக்கு முன்போல் கட்பார்வையும் தனங்களுந் தோன்றின. மாதா பிதா புதல்வியாகிய மூவரும் சுவாமிகளை விடாது பின்றொடர்ந்து செல்ல, சுவா மிகள் கோவிலிற்சென்று விநாயகர்சந்நிதானத்தில் நிட்டாபரரா யிருந்தது. பின்றொடர்ந்து சென்ற சுந்தரம் பிள்ளை சுவாமிகள் நிட்டைகலைந்து வெளி ப்படுமுன்னமே சமையற்செய்து வைத்திருந்து வெளிப்பட்டவுடன் அமுதருந்தச் செய்யவேண்டு மென்று கருதித் தீர்த்தத்தில் மூழ்கிச் சமீபத்தி லுள்ள தம்பிரான் சுவாமிகள் மடத்திலுள்ள ஓர் சாலையில் மனைவியையும் புத்திரியையும் சமையல்

செய்யும்படிசெய்து தானும் ஸ்நான சந்தி முடித்துக்கொண்டு அன்னங் கறி முதலியவைகளை எடுப்பித்துக்கொண்டு சுவாமிகளிடஞ் செல்ல எத்தனிக்கும்போது வெளியிற் சென்றிருந்துவந்த அம்மடத்துக்குரிய கட்டளைத்தம்பிரான்பார்த்து மடாபிமானிகளாகிய நீவிர் மடத்திற்போசனஞ்செய்து கொள்ளாமற் றனிச் சமையல் செய்தற்குஞ் செய்யப்பட்ட அமுது கறியாதிகளை வெளியிற் கொடுபோதற்குங் காரணமென்னை யென வினவச், சுந்திரம்பிள்ளை முன்னடந்த விருத்தாந்தங்க ளனைத்தையும் ஒன்றொழியாது தம்பிரானிடத்துத் தெரிவித்தனர்.

அதைக்கேட்ட தம்பிரான் ஆச்சரியமுற்று நேற்றிரவு நமது கனவில் ஓர் பிராமணன்போற் றோன்றி நாளையத்தினம் ஒரு முனிவன் வருகின்றுன், அவனை நீ தரிசித்தனையாயின் உனது குன்ம நோய் நீங்கிவிடும்; நமது பெயர் ஆத்மநாத சாஸ்திரி யென்று சொல்லி மறைந்தனர், அதைச் சொப்பனந்தானே யென்று உபேக்ஷையாகவிருந்தேன்; இப்போது யோசிக்குமிடத்து உங்களாற் சொல்லப்பட்ட சுவாமிகள்தான் சொப்பனத்தில் பிராமணராற் சொல்லப்பட்ட முனிவரென் றெண்ணுகின்றேன். ஆத்மநாதசாஸ்திரியெனப் பெயர் கூறினமையால் அவர் நமது ஆத்மநாதரேயென்றுங்

துணிகின்றேன். ஆதலால் யானும் உடன்வரு கின்றேனென்று சொல்லி ஸ்நாநானுட்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபசாரத் திரவியமாகக் கற்கண்டு, வாழைப்பழ முதலிய பழவர்க்கங்களையு மெடுப்பித்துக்கொண்டு தானும் கூடவே சென்று விநாயகர் சந்நிதியில் நிட்டையிலிருக்குஞ் சுவாமிகளைக்கண்டு உளத்தின்கண்ணெழும் பேருவகைக் கடற்படிந்து நிட்டை கலையும்பரியந்தம் ஓர் புடையொதுங்கி நின்று சுவாமிகள் நிட்டையிலிருந்து விழித்தவுடனே சுந்தரம் பிள்ளை செம்பில் சலங்கொடுபோய்ச் சுவாமிகள் திருமுன்சென்று பிக்ஷை செய்தருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பித்தனர். சுவாமிக ளதற்குடன்பட்டு எழுதலும் உடனே கையிலிருந்த சலத்தால் சுவாமிகள் பாதத்தைவிளக்கி உலர்ந்த வஸ்திரத்தால் நீரொற்றி ஆதனத்தி லெழுந்தருளச் செய்தனர். அப்போது சுந்தரம் பிள்ளை மனைவியார் இலை பரப்பி நீர் தெளித்து அறுசுவையுண்டிகளையும் உடனே படைத்தனர். படைக்கவும் தம்பிரான் ஆக்ஞைப்படி பிராயணன் கொடுவந்திருந்த ஆத்மநாதருடைய பிரசாதமாகிய சருக்கரைப்பொங்கலைத் தம்பிரான் தனது கையால் சுவாமிக ளிலையிற் படைத்து எம் பவப்பிணியை யொழித்தற்பொருட்டு எழுந்தருளிய குருவே! அடியேனை நெடுநாளாய்க் துன்புறுத்தும் இவ்வுடற்பிணியையும் நீக்கியருளல் வேண்டுமென விண்

ணப்பித்தனர். உடனே சுவாமிகள் சருக்கரைப் பொங்கலிற் சிறிதெடுத்து இதையுட்கொள்வாயாகில் உன்னோய் நீங்கிவிடுமென்று தம்பிரான் கையிற்கொடுத்துப் பின் சுவாமிகளும் பிட்சைசெய்து முடிகிறதற்கு முன்னரே தம்பிரானுக்கு நெடுநாளாயிருந்த குன்மநோய் அப்போதே நீங்கி அதனால் அவர் ஆனந்தபரவசராய்ச் சுவாமிகள் பிட்சைசெய்து எழுந்தபின் சுவாமிகளினது பரிகலச்சேடத்தையும் உட்கொண்டனர். அங்ஙனம் சுந்தரம் பிள்ளை மனைவி புத்திரி ஆகிய மூவரும் பரிகலச்சேடத்தை யுட்கொண்டார்கள். பின்பு சுவாமிகள் முன்னர் தம்பிரான் வணக்கத்தோடு அடியேனுக்குச் சுவாமிகள் கொடுத்த பிரசாதத்தைப் புசித்த அளவில் நெடுநாளாக வென்னைத் துன்பப்படுத்திய குன்மநோய் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல விலகிவிட்டது. சுவாமின்! தங்கள் பாதத்தைத் தரிசிக்கவும் பரிகலச்சேடத்தை யருந்தவும் பெற்ற அடியேனுக்குப் பவப்பிணியும் நீங்கிவிடுமென்பதிற் சந்தேகமுளதோ? இல்லை! என்றுண்டவனே யென்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து வலம் வந்து வணங்கி ஆனந்தபரவசராய் நின்று இவ்வளவு பெருங் கருணைபுரிந்த சுவாமிகளை விட்டிருத்தற்கு அடியேன் மனம் பொறாது; ஆதலால் இவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். அப்போது சுந்தரம் பிள்ளை எமது

குலதெய்வமாகிய சுவாமிகள் அதிவீராமன்பட்டினத்துக்கு எழுந்தருளவேண்டுமென்று பலதரம் விண்ணப்பித்தனர். இவ்விருவர்கள் வேண்டுகோட்கும் விடையாகச் சுவாமிகள் இவணிங்குமிரான் அங்கும் வரான் என்றருளியது. இவ்வாறருளி ஆண்டு இராத்தங்கி விடியற்காலத்திற்கு முன் வெளிப்பட்டுவிட்டது. இங்ஙனம் வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் பலவூர்களிலும் பல காடுகளிலுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் தொண்டமான் புதுக்கோட்டையை அடுத்த திருக்கோகரணத்துக்குச் செல்லுமார்க்கத்தில் ஓர் குளக்கரையில் தான் செய்த பாப கர்ம பலத்தால் உதிரமாடன், இரத்த சாமுண்டி, பிர்மராட்சதை முதலிய துட்ட தேவதைகளால் பிடிக்கப்பட்டு அறிவு மயங்கி மார்க்கத்திற் செல்லுபவர்களைப் பலவாறு வைதலும் மேல் விழுந்து கடித்தலும் கல்லாலெறிதலும் மல சலங்களைக் கையிலேந்தி மேலே வீசுதலும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட பல துன்பங்களை இழைத்துக்கொண்டு ஓர் பேயன் இருந்தான். அவனிருக்கு மார்க்கத்தில் சுவாமிகள் செல்லப்பார்த்தவர்கள் ஐயா நீவிர் செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள குளக்கரையில் ஓர் பேயன் இருக்கிறான்; அவன் மார்க்கஸ்தர்கட்குப் பல துன்பங்களைச் செய்கின்றனன்; ஆதலால் வேறு வழியாகச் செல்வீரென்று பலவாறு வற்புறுத்திக் கூறியும் சுவாமிகள் பதிலுரையாடாது அக்

குளக்கரைக்கு நேராகவே செல்லும்போது, அப் பேய்க்கோட்பட்டான் சுவாமிகளை அடிக்கக் கல் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனன். அவன் வருவதைச் சுவாமிகள் பார்த்து நகைத் தது. உடனே மருளன் மருணீங்கி, எறிதற்கெடு த்த கல் முதலியவைகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து எழுந்து பலவாறு தோத் திரஞ்செய்து சுமார் இருபது வருட காலமாக வென்னை வருணாச்சிரம தருமங்களை விடுத்து மகா பாபத்தொழில்களைச் செய்யும்படி செய்த துட்ட தேவதைகள் உமது புன்னகையினாலும் கிருபா வீட்சணியத்தினாலு முற்காலத்திற் சிவபெருமான் புன்னகையால் ஒழிந்த திரிபுரம்போலாயின. ஆயி னும் நீண்டகாலமாகச் சாதிப்பிரஷ்டனாகிய என் னால் செய்யப்பட்டபாபங்கள்நரகிலமிழ்த்திவிடுமே! அன்றியு மெனக்குப் பிராமணத்துவம் உண்டோ! இல்லையோவெனப் பய பக்தியோடு வணங்கிக் கேட்க, சுவாமிகள் உனது செயல் மறந்து துற் தேவதைகளின் வசத்தாய் நின்று நின்னாற் செய் யப்பட்ட பாப கர்மங்கள் உன்னை நரகத்திலமிழ் த்தா, உனக்குப் பிராமணத்துவம் உண்டு; அஞ் சாதேயென்று திருவாய்மலர்ந்தது.

பின்னர் அவ்விடம் விட்டு நீங்கிப் பலவூர்க ளிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஒருநாள் இரவில் விராலிமலைக்குச் சென்றபோது பெருமழை பெய்ய

அதற்கு ஒரு தாசிவீட்டுத் திண்ணையில் ஒதுங்கியிருந்தது. சுவாமிகள் பசியோடிருப்பதை விராலிமலை முருகக்கடவுள் அறிந்து அர்த்தசாமத்தில் தனக்கு நிவேதனமாகிய சருக்கரைப் பொங்கலை தாம்பாளத்தோடு எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய பிராமணப்பிள்ளை வடிவமாக வந்து அப்ப! வென விளித்து இவ்வன்னத்தைப்புசிப்பாயென்று கொடுத்துவிட்டு மறைந்தருளினார். சுவாமிகள் அவ்வன்னத்தில் சிறிது புசித்து மற்றயதை அத்தட்டோடு தள்ளிவைத்துவிட்டு நிட்டையிலிருந்தது. கோவில் அர்ச்சகர், புதுக்கோட்டை தாசில்தார் சுவாமியின் அர்த்தசாம நைவேத்தியப் பிரசாதங் கொண்டுவரும்படி தெரிவித்திருக்கின்றமையால் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று மழை நீங்குகிற வரையிலிருந்து பின் பிரசாதத்தை யெடுத்தற்கு வைத்தவிடத்திற் பார்க்கும்போது இல்லாமையால் மணியகாரரிடத்தில் நீர் சொல்லியபடி தாசில்தாரருக்கு அனுப்ப கோவிலிலுள்ள தாம்பாளத்தோடு வைத்திருந்த பிரசாதம் காணப்படவில்லை எவனோ திருடிக்கொண்டுபோய்விட்டான் என்று சொற்றனர். அதைக்கேட்ட மணியக்காரர் இங்கு ஒரு வரும் வரவில்லை; சுயம்பாகிப் பிராமணன் தாசி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோயிருப்பான்; பரிசோதிக்கவேண்டு மெனத் தீவர்த்தி வெளிச்சத்தோடு காவற்காரர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்ற

போது தாசில்வீட்டுக்கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது; வெளித் திண்ணையிற் சொற்ப பிரசாதத்தோடு தாம்பாளமும் பக்கத்தில் சுவாமிகளும் இருப்ப தைக் கண்டு சுவாமிகளை நீ யாரடா! இந்தத் தாம்பாளமும் பிரசாதமும் உனது பக்கலிலிருக்கக் காரணம் என்னென்று வினவ, சுவாமிகள் யரோ ஒரு பிராமணக் குழந்தை நம்மை விளித்து இவ்வ முதைப் புசிப்பாயாகவென்று கூறிக்கொடுத்துப் போயிற்று. அதை நாம் வேண்டிய அளவு புசித்து எஞ்சியதை வைத்துவிட்டோமென் றியம்பிற்று. எதிர்த்த திண்ணையில் படுத்திருந்தவர் இவ்வமு தைப் புசிப்பாயென்ற சொல் எங்கள் காதிலும் கேட்கப்பட்டது. வசனித்த புருடன் யாரோ காணப்படவில்லையென்ருர்கள். மணியகாரர் இவனை திருடனென்று மதித்தற்கு நியாயமில்லை; ஆயி னும் இவைகளைத் தாசில்தாரிடத்திற் றெரிவிக்க வேண்டுமென்று செல்லுவதற்கு முன்னமே நித் திரையிலிருந்த தாசில்தார் சொப்பனத்தில் முரு கக்கடவுள் ஓர் பரதேசியாக வந்து அப்பா உனக் காக அர்ச்சகர் வைத்திருந்த அமுதை யான் திரு டித் தாசில்வீட்டுத் திண்ணையிற் பசியோடிருந்த ஞானதீரனாகிய முனிவனுக்குக் கொடுத்துவிட் டேன். அம்முனிவன் புசித்து மீதம் வைத்திருக் கின்ருன். அவ்வுச்சிட்டத்தைச் சீக்கிரத்திற் செ ன்று புசிப்பாயாகில் உனக்குள்ள சிரநோயும் காச

நோயும் அப்போதே நீங்கிவிடும், நாம் மலைக்குச் செல்கின்றோம் என்றருளிச்செய்து மறைந்தனர்.

இங்ஙனம் கனாக்கண்ட தாசில்தார் விழித்து முருகக்கடவுளை சொப்பனத்தில் வந்தவராகும்; நாம் தாசி வீட்டுத் திண்ணையிலிருக்கும் முனிவரைத் தரிசித்து, அவர் உச்சிட்டத்தையும் புசிக்க வேண்டுமென்றெழுந்தபோது, மணியகாரர் வந்து நடந்ததைத் தெரிவிக்க; அதைக்கேட்ட தாசில்தார் மிகுந்த அன்போடும் அதிவிரைவாகச் சென்று தாசி வீட்டுத் திண்ணையிலிருக்கும் சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து எழுந்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் நின்றனர். சுவாமிகள் அவரைப் பார்த்து இவ்வமுதை நீ புசிப்பாயெனவும், மீண்டும் நமஸ்கரித்து எழுந்து அப்பிரசாதத்தை யெடுத்து மிக்க ஆதரவோடு உட்கொண்டனர். அந்த உத்தக்ஷணமே கிரு கிரென்று இழுத்துக்கொண்டிருந்த காச நோயும் ஒருதலை நோயும் நீங்கிவிட்டது.

உடனே தாசில்தார் சந்தோஷசித்தராய்ச் சிரசிற்குவித்த அஞ்சலியோடு எதிர் நின்று உரோகியாகிய வென்னைக் கணப்போதிற் றேவரீர் உச்சிட்டமாத்திரத்தால் அரோகியாக்கின வுமது மகிமையை என்னுளெங்ஙனம் அளவிடற்பாலதாம், என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட வள்ளலே! யெனப்பலவாறு துதித்துச் சுவாமிகளுக்கு அடியேன் தொண்டுசெய்துகொண்டிருக்கும்படி உத்த

ரவு செய்யவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். அதற்குச் சுவாமிகள் முருகனுக்குத் தொண்டு செய்வாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிற்று.

பின் சிலதின மங்கிருந்து ஓர் நாள் வெளிப்பட்டுப் பலவூர்களிலும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு பற்பல திருவிளையாடல்களை ஆண்டாண்டு நடாத்தி இராஜமன்னார்குடியில் வந்திருக்குங் காலத்தில் இராஜகோபாலசுவாமி கோவிலிற் சென்று சந்நிதியில் நிட்டையி லிருக்கும்போது, பூசை செய்ய வந்த அர்ச்சகர் சுவாமிகளைப்பார்த்து யாரடா சூத்திரா! நீ கோபாலன் சந்நிதியில்வந்து குந்தியிருக்கின்றாய்! எழுந்து வெளியிற்போ, போவென்று அதட்டிச் சொல்வதைக் கேட்டுச் சுவாமிகள் பூசகனைப்பார்த்து நீ கோபாலன் திருமேனியைத் தீண்டி அர்ச்சித்தற்குருகனல்ல; சூதகனென்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டது. உடனே பூசகன் மனைவியார் குளிக்கப் போய் வழுக்கிக் குளத்தில் விழுந்து இறந்துவிட்டனளென்று ஆள் வந்து சொல்லவும், பூசகர் வெளியிற் சென்று விட்டனர். அப்போது அங்கு நிகழ்ந்ததைக் கண்ணுற்ற சிலர்கள் பூசகனைச் சூதகனென்று சொல்லி வெளியிற் போந்தவர் சோதிடவல்லரோ? அல்லது திரிகாலவுணர்வுடைய ஞானியோ? என வியந்து ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு அவரைப் பார்ப்போமென்று வெளியிற்

சிலர் ஓடிப்பார்க்கக் காணாமையின் இவர் அசரீரி யாகிய கடவுளரேபோலுமென மேலும் வியந்து கொண்டு நின்றார்கள்.

பின்னர் வெளியிற் போந்த சுவாமிகள் சிற் சிலவூர்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு நீடாமங்கலத் திருவாற்றங்கரைப் படுகையில் வந்திருக்கும்போது, ஓர்நாட் பதினான்கு வயதினையுடைய வோர் வடுகச் சிறுவன் மாலைப்போதில் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்ற போது, ஆண்டோர் பெரிய சற்பமானது படம் விரித்துச் சீறிக்கொண்டு சிறுவனைத் தீண்டற்குத் தூரத்தவும், சிறுவன் பயந்து அலறிக்கொண்டு ஆங்கோர்பால் நிட்டையி லிருக்கும் சுவாமிகள் முன்னர் ஓடிவந்து வீழ்ந்தனன். சுவாமிகள் கண் டிறந்து ஓடிவருஞ் சற்பத்தை கையமர்த்தி நல்ல பிள்ளையைத் தீண்டாதேயென்று கூறவும், உடனே சற்பம் படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு திரும்பித் தானிருக்கு மிடத்துக்குச் சென்றுவிட்டது. அப் போது சிறுவனழுதுகொண்டு வீட்டுக்குப்போகப் பயமாயிருக்கிறதே! யென்செய்வேனென்றனன். அச்சிறுவன் வார்த்தையைக்கிருபாசமுத்திரமாகிய சுவாமிகள் கேட்டு ஓர் மரத்தைப் பார்த்து ஓ வன வாசியே! இச்சிறுவனை வீட்டிற் கொடுபோய் விட்டுவருவாயென ஆக்ஞாபித்துவிட்டுப் பின்னுங் கண்களைமூடி நிட்டையிலிருந்தது. உடனே அம் மரத்திலிருந்த சடாமுனியானது சிறுவனுடைய

பிதா வடிவங்கொண்டுவந்து சிறுவனை யழைத்துக் கொண்டு வீட்டினருகே சென்று சிறுவனை நீ வீட்டிற்குட்செல்வாய், நான் பெருமாள்சேவைசெய்து கொண்டு வருகிறேனென்று கூறிவிட்டு மறைந்தது. சிறுவன் வீட்டினுட் சென்று தன் மாதாவிடத்திற் றான் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றதும் ஆங்கு நிகழ்ந்ததையுங் கூறிப் பின்பு என்னை நாயினாவந்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தாரெனக் கூறினான். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட தாயார் நாயினாவெங்கே யென்றனள்; அதற்குச் சிறுவன் நாயினா பெருமாள்சேவைக்குச் சென்றிருக்கிறார் வருவாரென்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது மன்னார்குடிக்குச் சென்ற பிதாவானவர் வந்தார். வந்தவரை மனைவியார்பார்த்து நமதுபிள்ளைசென்ற விடத்தை யெப்படித் தெரிந்து அழைத்து வந்தீர்களென வினவ, அவர் நானிப்போதுதான் மன்னார் குடியிலிருந்து வருகிறேன். பிள்ளை சென்ற விடத்தை யான் தெரிந்ததுமில்லை அழைத்துவரவுமில்லையே யென்றனர். அப்போது சிறுவன் பிதாவைப் பார்த்து என்ன நாயினா ஆற்றங்கரையில் அழுது கொண்டிருந்த என்னை யழைத்துக்கொண்டு வந்து வீட்டில் விட்டுவிட்டுப் பெருமாள்சேவை செய்து வருகிறேனென்று சென்ற நீங்களிப்போது இங்ஙனம் சொல்லுகிறீர்களே யென்று கேட்கவும், பிதா ஆற்றங்கரையில் நிகழ்ந்த தென்னை? நீ கூறெ

ன்று கேட்கப் பிள்ளையானவன், ஆங்கு நிகழ்ந்ததைக் கூறினன். பிதாவானவ ரிவ்வற்புதத்தைக் கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியமுற்று அப்பெரியாரைத் தெரிசிக்க வேண்டுமென நினைந்து சிறுவனோடு மற்றுமுள்ள மனைவியாதிய சிலர்களை யழைத்துக் கொண்டு சென்று பார்க்கும்போது, சுவாமிகள் நிட்டையிலிருந்தது. நிட்டையிலிருக்குஞ் சுவாமிகளை நமஸ்கரித்தெழுந்து சமீபத்திற் செல்லாமல் நின்று மென் பிள்ளையை விடத்தால் மரிக்காம லிரட்சித்த கடவுளே! வனத்திலுள்ள தெய்வங்களும் ஏவற்பணி செய்யத்தக்க சுவாமிகளை யித்தேவரென்று அறிவிலியாகிய யான் எங்ஙனமதித் தறிவேனெனப் பலவாறு துதித்து எனது பிள்ளையைச் சுவாமிகள் நல்ல பிள்ளையெனக் கூறினமையாலங்ஙனமே யான் நல்லய்யனெனப் பெயரிட்டுக் கொண்டனனென விண்ணப்பித்துப் பின்காலையில் வந்து தெரிசித்துக்கொள்ளலா மென்று சொல்லிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர்.

அதன்பின்னர் மற்றுநா ளவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுக் கிழக்கேயுள்ள பழங்களத்தூரென்னு மோர் சிற்றூரிற் செல்லும்போது ஆங்கு ஓர் பெண் பூரணக்கருப்பவதியாகிப் பிள்ளை பிரசவிக்காமல் நான்கு தினமாக அவஸ்தைப்படுவதால் தாயுமிறந்து சிசுவு மிறந்துபோமென்று வீட்டிலழுதுகொண்டிராநின்ற உடையார் மரபினராகிய

காமாக்ஷாயு, டாக்டர்

ஒருவர் ஆற்றங்கரையின் மார்க்கமாகச் செல்லுஞ் சுவாமிகளைப் பார்த்துச் சீக்கிரமாக ஓடிவந்து நமஸ்கரித்துச் சுவாமிகளினிரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு சுவாமின்! என் மனைவி கருப்பவதியாகி நான்குதினமாகப் பிள்ளை பிரசவிக்காமலவஸ்தைப்படுகிறாள். இரண்டு நிமிடத்துக்குள் இறந்துவிடுவாள்போற் றோற்றுகின்றது; அவளிறந்தால் யானுமிறந்துவிடுவேனாதலாற் சுவாமிகள் தாயுஞ் சிசுவும் பிழைக்கும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென முறையிட்டழுவதைச் சுவாமிகள் பார்த்து நீ போய்ப் பார்க்குமுன்னமே ஆண் குழந்தை பிரசவித்துவிடும்; உயிர்ச்சேதம்வாராது; சென்று பார்ப்பாயென்று சொல்லவும், அவ்வுடையாரெழுந்தோடி வீட்டின் வாசற்படியிற் கால் வைக்கவும் சுவாமிகள் கூறியவண்ணமே ஆண் குழந்தை பிரசவித்தது; அதைக் கேள்வியுற்ற உடையார் அடங்கா மகிழ்வை யுடையாராய்ச் சுவாமிகள் கூறியதை யங்குள்ளார்க்குக் கூறிப் பின்னும் சுவாமிகள்பால் வரவும், அங்குள்ள பலர்களும் சுவாமிகளைத் தரிசித்தற்குவந்தனர். இவர்கள் வருதற்குமுன்னர் சொற்ப தூரஞ் சென்று ஓர் அரசமரத்தடியிலிருந்து நிட்டை கூடியது. தரிசிக்கவந்தவர்கள் பால் பழ முதலியவற்றை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு சுவாமிகள் நிட்டையில் நின்றும் வெளிப்படும் பரியந்த மிருந்து

வெளிப்பட்ட பின்னர் பால் பழ முதலியவற்றை முன்னர் வைத்து நமஸ்கரித்து அவைகளை யுட் கொள்ளவேண்டு மெனப் பலர்களும் பன்முறை வேண்டினர். அவ்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி யவை களிற் சிலவற்றை யருந்திப் பின்னும் நிட்டை கூடியிருந்து இரவில் அவ்விடம் விட்டு வெளிப் பட்டது.

இங்ஙனம் வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் சிற்சில வூர்கள் நதிதீரங்கள் வனங்களிற் சஞ்சரித்துக் கொண்டு தன் சகோதராராகிய நமச்சிவாய சுவாமி கள் வசிக்கும் நீலப்பாடியில் வந்திருந்தபோது, ஓர் நாள் நமச்சிவாயசுவாமி யங்குள்ள பெரியவ ரிடத்தில் சிவக்ஞானபோதம் பாடங்கேட்டுக்கொ ண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் சுவாமிக ளோர்பாற் சென்றிருந்தது. அதைக் கண்ணுற்ற பெரியார் இவன் சைவசமய தீக்ஷைகளில்லாதவனும் சிவ பூசையாதிய ஆசாரநியமமில்லாதவனுமாகக் காண ப்படுகின்றமையால் இவன் முன்னர் சாத்திர பாடஞ் சொல்லப்படாதென்று தான் நடத்திவந்த பாடத்தை நிறுத்தினர். அதனைச் சுவாமிகள் தெரிந்து தம்பியை நமச்சிவாயவென்றழைத்து, ஐந்தோலையும் எழுத்தாணியுங் கொணர்ந்துகொ டென்றருளியது. அங்ஙனமே கொணர்ந்துகொ டுக்கச் சுவாமிகள் வாங்கி அவ்வோலைகளை வாரி யேடாகச் சேர்த்து முகப்பில் சிவஞானபோதச்

சிந்தனமெனப் பெயரெழுதி அவ்வேட்டில் சிவ ஞானபோதத்தைச்சிந்திக்கும் முறையைத் தெளிவாக வெழுதி முடித்துப் பின் நமச்சிவாய சுவாமிகளிடத்திற் கொடுத்து இதிலுள்ளபடி சிந்தனஞ் செய்து வருவாயானால் சிவஞானபோதமென்னும் நூலை முறையே கேட்டுச் சிந்தித்தலினால் வரும் பயனை எளிதிலடையலாமெனக் கட்டளையிட்டருளியது. அக்கட்டளையைச் சிரமேற்றாங்கிய நமச்சிவாயசுவாமிகள் அவ்வேட்டைத் தனக்குப் பாடஞ் சொல்லும் பெரியோரிடத்துக் கொடுத்தனர். அவர் அதை வாங்கிப் பார்த்து பரம்பரையாக வுணர்ந்த பெரியோர்களாலும் அறியப்படாத அநுபூதிமயமான அரும்பொருட்கள் வேதத்துக்கும், ஆகமத்துக்கும் விரோதமின்றி எளிதில் விளங்க வரைந்திருப்பதை அறிந்து ஆச்சரியமுற்று சிவாநுபூதியுடையராயன்றோ இருக்கின்றார்! நாம் இச்சிவஞானச் செல்வரை எளிதாக நினைத்தோமே! ஆ! ஆ!! இது என்ன பாவமென்று மிகவும் உடல் பதற, மெய் வெயர்ப்பச் சீக்கிரமெழுந்துவந்து சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து, அடியேன் சுவாமிகளை சமயானுட்டான ஆசாரமில்லாதவரென மதித்துப் பாடத்தை நிறுத்திய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று பயபக்தி விசுவாசத்தோடு கேட்டுக்கொண்டார்.

பின்னரும் அவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே இருந்துவரும்போது அவ்வூரி

னுள்ள சிதம்பர முதலியாரென்பவர் ஐம்பதுவயது பரியந்தம் தமக்குப் புத்திரப்பேறின்மையால் மடத்திலிருக்கும் பெரியோரிடம் வந்து, சுவாமிகள் முன் சொல்லியவண்ணம் இராமேச்சுர மாதிய ஸ்தலயாத்திரைகளும் தனுக்கோடிமுதலிய தீர்த்த ஸ்நானங்களையும், நாகப்பிரதிட்டை, தண்ணீர்ப் பந்தல், அன்னதானம் முதலியவை செய்தும் புத்திரோர்ப்பத்திக்கு விக்கினமாக இருக்கும்படி பூர்வம் என்னபாபம் செய்தேனோ? அது பிராயச்சித்தத்தால் நீங்குமோ நீங்காதோ? அது நீங்குவதற்கு யாதோ ருபாயமும் சாத்திரங்களிற் கூறவில்லையோவென்று கேட்க, அம்மடத்துச் சுவாமிகள் அதற்கு எவ்வகைப் பாபமாயினும் *நிவர்த்தியாதற்குச் சாத்திரங்களிற் கூறிய ஓர் சிறப்பு விதியை யான் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக; அஃதாவது: பிர்மக்கியானியாகிய ஓர் மகானுக்குப் பிட்சை செய்வித்து அவருண்ட பரிகலச் சேடத்தைப் புசித்தால் நீங்கிவிடும், ஆதலால் நீ அதையுஞ் செய்துமுடிப்பாயென்று கூறினார். அதைக் கேட்ட சிதம்பர முதலியார் அத்தகைய ஞானியை நானெப்படித் தெரிந்துகொள்வேனென்றுரைக்க, உன்னைக்கிருதார்த்தனாக்கும்பொருட்டேபோலும் இப்போது நமது மடத்தில் பிர்மக்கியானியாகிய ஓர் முனிவரர் வந்திருக்கின்றனர். அவருக்கு நாம் சொல்லியபடி செய்வாயென்றுகூறி சுவாமிகளைத் தெரிசிப்பிக்க முதலியாரை அழைத்துக்கொண்டு

சுவாமிகள் திருமுன் சென்று நமஸ்கரிப்பித்துக் கைகட்டி நின்று இம் முதலியார் பிட்சையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். முதலியாரும் அன்று முதல் சுவாமிகளுக்குப் பிக்ஷைகொடுவந்து படைத்துச் சுவாமிகள் புசித்த பின் எஞ்சிய பரிகலச்சேடத்தை மனைவியுந் தானு முட்கொண்டு வந்தனர். இவ்வாறு நடந்துவருகின்ற ஒன்பதாநாள் சுவாமிகள் கிரகப்பிரவேசமாய் விட்டது இனிமேற் பிட்சை கொண்டுவரவேண்டா மென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அன்றிரவுதானே அவ்விடம்விட்டு வெளிப்பட்டுவிட்டது. சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தவண்ணமே அன்றுமுதல் முதலியார் மனைவி கருப்பவதியாகிப் பத்தாந் திங்களில் புத்திரனைப் பெற்று மாதா பிதாக்க ளிருவரும் களிப்புற்றிருந்தனர்.

இங்ஙன மிவர்கட்கு மகப்பேறளித்தருளிய பின்னர் நீலப்பாடியினின்றும் வெளிப்பட்ட ஸ்வாமிகள் சிதம்பரம், விருத்தசைலம், அண்ணாமலை, வேங்கட முதலிய ஸ்தலங்களிற் சிற்சில அற்புதங்கள் தோன்றச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திருவொற்றியூர் கடற்கரையிலும் பட்டினத்தடிகள் சமாதியின் பக்கங்களிலும் வசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அவ்வூரில் ஓர் பார்ப்பனப்பெண் துட்டதேவதைகளாற் பீடிக்கப்பட்டமையானும், பித்த தோடத்தானும் உண்டாகிய சித்தப் பிரம்மையால் உடை

நழுவுதலாதிகள் தெரியாமல் தெருவிற் புறப்பட்டு ஓடுதல், முற்படுவோர்களை வைதல், அடித்தல், கட்டிப் பிடித்தல், தகாத காரியங்களைச் செய்தல் முதலிய குற்றங்களைக் குடும்பத்தார்கள் பார்த்து வீட்டிலடைத்துவைக்கினும் அடங்காமல் வெளியி லோடுதலுமாக விருப்பதைப் பிதாவாகிய அந்த ணன் பார்த்துப் பல வைத்தியர் மாந்திரீகர்களைக் கொண்டு பார்க்கச்செய்ய, பார்ப்பவர்களுக்கு உட னே சுரமுந் தலைநோயு முண்டாவதன்றித் தலையில் சாம்பற்குப்பை விழுதலுமாகவிருப்பதைக் கண்டு யாவரும் பார்க்கப்பயமடைந்து வாரமலிருந்ததைப் பற்றிப் பிதா மிக்க வருத்தமுடையராய் ஒற்றியூர்ச் சிவபெருமான் சந்நிதிக்குச் சென்று நமஸ்கரித்தெ ழுந்து துதிசெய்து அன்பர்க்கெளிய அப்பனே! என் புத்திரியைப் பற்றிய நோய் பேயாதிகளை மூன்று நாளைக்குள் நீக்கி யருளல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அருளாதொழியில் என் புத்திரியை விடமூட்டி இறக்கச்செய்வேன். அங்ஙனஞ் செ ய்யில் அவள் பேயாதிகளாற் படுந் துன்பங்களும் அவள் மூலமாக எனக்குண்டாகிய துன்பங்களும் நீங்கிவிடும். அக் கொலையால் வரும் பாபத்தை யுனக்கே அற்பணஞ் செய்வேன். இது சத்திய மென்று சந்நிதியில் விண்ணப்பித்துவிட்டு வீட் டுக்குவந்து இராவிற் றுயிலும்போது சொற்பனத் தில் ஒற்றியூர்ச் சிவபெருமான் ஓர் தவத்தார்போற்

றோன்றி அப்பா! ஓர் ஞானசித்தனாகிய சிவன் முத்தன் அவதூதனாய்க் கடற்கரையிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அவன் நாளைக் காலையில் பட்டினத்தார் சமாதியின் பக்கத்தில் நிட்டைசெய்துகொண்டிருப்பான், அவனது கண்ணோக்கம்படும்படி உனது பெண்ணைக் கட்டித் தூக்கிக்கொடுபோய் வைப்பாயாகில் அவன் நிட்டை கலைந்து வெளி வந்து உன் புதல்வியை நோக்குவான். உடனே அவளைப் பிடித்த பேய் நோய்களனைத்தும் நீங்குவதோடு ஜென்மநோயும் நீங்கிவிடுமென்று சொல்லி மறைந்தனர். இவ்வாச்சரியக் கனவைக் கண்ட பிராமணர் காலையிலெழுந்து இது ஒற்றியூர்ச் சிவனருளே யென்று துணிந்து தன் ஞாதியர் சிலரைக்கொண்டு தன் புதல்வியைக் கட்டுவித்து வண்டியிலேற்றிச்சென்று பட்டினத்தடிகள் சமாதியின் பக்கத்தில் தனக்குக் கனவி லருளிச்செய்தபடி நிட்டையிலிருக்கும் அவதூதராகிய சுவாமிகள் திருநோக்கம்படும்படியாக நேரிலிருக்கச்செய்து அசையாமல் பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர். சற்றுப் போதிற்குப் பின் நிட்டையிலிருந்து சுவாமிகள் கண்ணைத் திறந்து எதிரிலிருக்கும் பெண்ணைப் பார்க்கவும், அப்பெண்ணைப் பிடித்திருந்த பேய் நோய்களனைத்தும் நீங்கின. நீங்கவும் முன்னுள்ள நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்னும் மடந்தையர்க்குரிய உத்தம குணங்களும் சித்தபரிபாகமு

மவட்குத் தோன்றின. தோன்றவும் தம்மைப் பிடித்திருந்தவர்களை கையை விடும்படி சொல்லி எழுந்து வஸ்திரத்தைச் செவ்வையாகக் கட்டி கூந்தலை முடித்துக்கொண்டு சுவாமிகளைப் பலமுறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து சுவாமிகளெதிரில் பய பக்தி விசுவாசத்தோடு நின்று எங்கள் குலதெய்வமே! தேவரீர் வீட்சண்ணியத்தால் அடியேனைப் பிடித்திருந்த துட்ட தேவதையாதிகள் சூரியனைக் கண்ட இருள்போல நீங்கிவிட்டன; இவ்வாறே அடியேனது பவ நோயையும் நீக்கும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்குச் சுவாமிகள் "அறியப்படுவனவாகிய ஜக ஜீவபர கற்பனைகளை விடுத்துத் தனித்து அறியுமறிவாகவே இருக்கில் பவ நோய் நீங்கு" மென வனுக்கிரகித்து அவ்விடம் விட்டு வெளிப்பட்டது.

இங்ஙனம் அனுக்கிரகம்பெற்ற பார்ப்பனப் பெண் வீட்டுக்குவந்து பிதாவை நோக்கி என் குருநாதன் உத்தரவுப்படி யான் ஒருவாரந் தனித்திருக்கவேண்டும். அதுவரையில் எனக்கன்னாகாரம்வேண்டுவதில்லை; என்பா லொருவரும் வரக்கூடாது; எட்டாநாள் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி ஓர் அறையிற் புகுந்து மனதை யொரு நிலைப்படுத்தி சுவாமிகளனுக்கிரகித்தபடி நிட்டையிலிருந்து எட்டாநாள் விதேகமுத்தியை யடைந்தனள்.

இப்பார்ப்பனப் பெண்ணுக்கு ஞானனுக்கிரகமுஞ் செய்துவிட்டு வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் சென்னை, மயிலாப்பூர், திருக்கழுக்குன்றம், சிதம்பரம் முதலிய ஸ்தலங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு காரைக்காலுக்கு வந்திருக்கும்பொழுது அங்குள்ளவூர் மஸ்தான்சாகிபாகிய பெரியவர் வந்து சுவாமிகளைப் பார்த்து அப்பா நீயும் நானும் எப்படியிருந்தால் எங்கும் நிறைந்த பொருளாகவிருக்கலாமென்று வினவ, அதற்குச் சுவாமிகள் நீ, நான், அது, இது என்னும் சுட்டிறந்து நின்றால் எங்கும் நிறைந்தபொருளா யிருக்கலாமென விடை பகர்ந்துவிட்டு அப்பதியை நீங்கிற்று.

இங்ஙனம் நீங்கி நாகபட்டினம் மேலைக்கோட்டைவாசலை யடுத்துள்ள நிபந்தக்காரர் சாவடியில் சிலநாள் வசித்திருந்தது. இங்ஙனம் வசிக்கும்போது ஓரன்பர் தினந்தோறும் பலகாரங்கொணர்ந்துகொடுத் துபசரித்து வந்தார். அவர் ஓர் நாள் தன் மகனைச் சுவாமிகளுக்குப் பலகாரங்கொடுத்துவா வென்றனுப்பினார். அப்படியே கொண்டுவரும்போது இடையே பக்கத்திலுள்ள வேலியிலிருந்து ஓர் சர்ப்பம் வெளிப்பட்டு படமெடுத்துக்கொண்டு தூரத்தித் தீண்டச் சிறுவன் பயந்து காத்திலிருந்த பலகாரத்தைக் கீழேபோட்டுவிட்டுச் சுவாமி! என்னைச் சர்ப்பங்கடிக்கின்றது! என்றலறிக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். அத்தரு

ணத்தில் ஒரேதுவுமின்றிச் சுவாமிகள்; நகுலா! நாகன்பால் சிறுவனகப்பட்டுக்கொண்டான்; விரைவிற் செல்லென்று சொல்லிவிட்டு மௌனமாயிருந்தது. பக்கத்திருந்தவர்கள் சுவாமிகள் திருவாக்கின் கருத்தரியாதவர்களா யிருந்தனர். உடனே கீரி புறப்பட்டுச் சென்று அச்சர்ப்பத்தை இரண்டு துண்டாகக் கடித்துவிட்டுப்போயிற்று. பின் மகனைச் சர்ப்பந்தீண்டியதெனக் கேள்வியுற்றுப் பிதா ஓடிவந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் புத்திரனைத் தூக்கிச் சுவாமிகளிடங் கொண்டுவந்து எதிரில் கிடத்தி சுவாமிகளுக்குப் பலகாரங் கொண்டுவந்த என் புத்திரன் சர்ப்பந் தீண்டி இறந்தான்; சர்ப்பமுங் கீரியால் துண்டிக்கப்பட்டிறந்ததென்று கூறவும், சுவாமிகள் தன் காத்தால் மைந்தன் சிரத்தைப் பரிசித்தது; உடனே விட மயக்கம் நீங்கிப் புதல்வனெழுந்து சுவாமிகளை நமஸ்கரித்தனன். அப்போது பக்கத்திருந்தவர்கள் சுவாமிகள் பிள்ளையைத் தீண்டிய சர்ப்பத்தை யடக்க நகுலனையேவியதையும் சர்ப்பந்தீண்டப்பெற்று விடமேறி மூர்ச்சித்த பிள்ளையை எழுப்பியதையுங் கண்ணுற்று அடங்கா மகிழ்ச்சியுடையாராய் எங்கும் பிரஸ்தாபிக்க, அதனால் சுவாமிகளைப் பார்க்கப் பல ஜனங்கள் வந்து கூடத்தலைப்பட்டன. உடனே சுவாமிகள் அவ்விடத்தை விட்டு வெளிப்பட்டுப் பலதலங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திருவாரூரில்

வன்மீகபுரத்திலிருக்கிற சோமநாதசுவாமி கோவி லிலும் ஓடம்போக்கி யாற்றின் கரைப்படுகைகளி லுள்ள காட்டிலும் விருக்ஷத் தடிகளிலும் வசித் துக்கொண்டிருந்தது.

சிலசமயம் கண் முகிழ்த்து நிட்டை செய்து கொண்டிருக்கினு மிருக்கும். சில சமயம் சுவா சனத்திருக்கினுமிருக்கும். சில சமயம் உபசாந்த நிலைமை யாவர்க்குந் தோன்ற முகமலர்ச்சியோ டசைவற்றிருக்கினு மிருக்கும். தமக்குப் பசிநோ யதிகரிக்கில் வீதிகளிற் சென்று வெளியிற் கிடக் கும் பரிகலங்களிலுள்ள அன்ன முதலியவைகளை எடுத்துப் புசித்துவிட்டுப் பின்னரும் முற்கூறிய விடங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கினு மிருக் கும். இச்சுவாமிகளைப் பார்த்த ஊரிலுள்ளவர்க ளிற் சிலர் பயித்தியக்காரனென்றும், சிலர் பேய னென்றும், சிலர் பற்றறத்துறந்த மகா ஞானி யென்றும் சொல்லிக்கொள்வார்கள். இங்ஙனம் வசிக்குங் காலத்திற் சித்தூர் ஜில்லாவி லுள்ள சோமநாத முதலியா ரென்னும் ஓர் பிரபுவானவர் குன்ம வியாதியாற் றுன்புற்றவராய்ப் பல ஔட தங்களாலும் அந்நோய் நிவர்த்தியாகாமல் சிதம் பரம் நடேசர் சந்நிதானத்தை யடைந்தால் நீங்கு மென் றெண்ணி அத்திருப்பதியை யடைந்து முறைப்படி சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து விநா

யகரையும் சபாநாயகரையும் சிவகாமியம்மையை யுந் தரிசித்து அர்ச்சனை முதலிய வழிபாடுகளை யுஞ் செய்துகொண்டு விரதசீலராய் இரண்டு திங்க ளிருந்தும் குன்மம் நீங்காமையால் அதனால் வரும் உபாதிக்கு ஆற்றாதவராய் இனிப் பிராணத்தியா கஞ்செய்துவிடுவதே உத்தமமென்றெண்ணி கூர் மையுள்ள ஓர் சூரியை வாங்கி நன்றாய்த் தீட்டி மடியில் வைத்துக்கொண்டு இரவில் அர்த்தசாம மாய்த் திருக்காப்பிட்டு அர்ச்சகர் முதலிய அனை வரும் வெளியிற் போகும்வரையில் மறைவாக விருந்து பின் நடேசர் சந்நிதிக்கு முன் வந்து நின்று சர்வ ஆன்மாக்களுக்கும் இன்பமளிக்கும் நிமித்தம் ஆனந்த நிர்த்தனஞ் செய்தருளு மையனே! இந்நோயால் நேர்ந்துள்ள துன்பத்தை என்னால் சகிக்கக்கூடவில்லை. அதனால் பிராணத் தியாகஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன். அடியேனைத் திருவடியிற் சேர்த்துக் கொண்டருளு மென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மடியிலிருந்த சூரியை எடுத்துத் தன் கழுத்தில் வைத்து அறுக்கத்தொ டங்கினபோது நடேசர் கிருபைகூர்ந்து அசரீரி யாக "உனக்குற்ற குன்மம் இப்போது இங்கே நிவர்த்தியாகாது; திருவாரூரிலிருக்கும் தக்ஷிணா மூர்த்தியிடம் செல்லுவாயானால் அந்த க்ஷணமே நிவர்த்தியாகு" மென்று கூறக்கேட்ட சோமநாத முதலியார் இவ்வார்த்தை யாருடையது? இங்கு

யாரேனும் மறைந்திருக்கிறார்களா? வெனத் தூண் மறைவு முதலிய விடங்களிற் றேடிப்பார்த்து ஒருவருங் காணாமையால் நடேசர் கூற்றே எனத் துணிந்து விடியற்காலையில் ஒருவருக்குந் தெரியாது வெளியே வந்து ஆரூரை நோக்கிப் புறப்பட்டு அத்தலத்தை யடைந்து கோவிலின்கணுள்ள தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு அபிஷேக வாராதனை முதலிய சிறப்புக்களனைத்தையுஞ் செய்து அப்பெருமான் சந்நிதியில் அர்த்தசாமம்வரை இருந்தும் நோய்சிறிதும் நீங்காமையால் நடேசருடைய அசரீரிவாக்குப் பிறந்தும் நமது துன்பம் நீங்கவில்லையே! என்று வியாகூலசித்தராய் இராவில் நித்திரைசெய்யும்போது அவர் கனவில் நடேசர் ஓர் துறவியாகவந்து நாம் சொல்லிய தக்ஷிணாமூர்த்தி இஃதல்ல; இவ்வூரில் நிர்வாணியாகத் திருகின்றான்; அவனிடஞ் செல்வா யென்று கூறி மறைந்தனர். சோமநாத முதலியார் காலையிலெழுந்து திருவாரூரில் பலபேரிடத்திலும் விசாரித்துத் தேடிப் பார்த்துக்கொண்டு கமலாலயத்தின் மேல்கரையில்வந்து விசாரிக்கும்போது அங்குள்ளவர்கள் இந்தக்காட்டில் அவதூதரா யொருவரிருக்கின்றார்; சிலபோது இப்பிராமணத் தெருவில் கிடக்கும் பரிகலங்களிலுள்ள அன்னம் முதலியவைகளை ஞமலிகளோடு தானும் புசித்துக்கொண்டு போவர்; நீ தேடிப்பாரென்று கூற, அப்படியே

தேடிக்கொண்டுவரும்போது ஓர் வீட்டுவாயிலிற் கிடக்கும் பரிகலத்திலுள்ள ஓதனத்தை ஞமலிகளோடு புசித்துக்கொண்டிருந்தது. அதை முதலியார் பார்த்து இம்மகா புருடன்றான் தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்றறிந்து மிக்க பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நெருங்கிச் சென்று நமஸ்கரித்தெழுதலும், சுவாமிகள் பார்த்துத் தன் கையிலெடுத்த அமுதை முதலியார் வாயிலிட்டு உன்னை நடேசனனுப்பினானோ வென்று கூறியருளியது.

சுவாமிகள் தன்வாயிலிட்ட அன்னத்தை முதலியார் உட்கொள்ளவும் நீண்டகாலமாய்த் தனக்கிருந்த குன்மநோய் நீங்கிவிட்டது. இந்நோய் தோன்றிய நாடொடங்கி வெந்நீர் அன்னமன்றிப் புசித்தறியாத அம்முதலியார் அற்றைநாள் நெய் பருப்பு முதலிய சட்வித இரச பதார்த்தங்களுஞ் சேர்த்து உணவருந்தினார். அருந்தப்பட்ட அவ்வுணவானது சீக்கிரத்தில் உபாதிசெய்யாமற் சீரணமாகிவிட்டது. இவ்வாறு நோய் நீங்கப்பெற்ற முதலியார் மிக்க வானந்தமுடையாராய் அன்பினோடும் சுவாமிகட்கு அபிடேகாதிகளைச்செய்து பால், பழம், அன்னமுதலியவைகளைப் புசிக்கச்செய்து சேடமாயுள்ளவைகளைத் தானும் புசித்துப் பலருக்குங் கொடுத்து யாவர்க்குந் தெரியும்படி தனக்கு நீண்டநாளாகக் குன்மநோயிருந்ததும் அதை நீக்குதற்பொருட்டு

சிதம்பரம் சபாநாயகரிடத்தில் அன்புசெய்திருந்த தும், அந்நோய் நீங்காமையால் தற்கொலைக்குத் துணிந்ததும், நடேசர் அசரீரியாகத் திருவாரூர் தக்ஷிணாமூர்த்தியைத்தரிசித்தால் தீருமென்றருளி பதும், உடனே திருவாரூர் கோவிலிருக்கும் தக்ஷி ணாமூர்த்தி சந்நிதானத்துக்கு வந்ததும், அசரீரி வாக்குப்படி நோய் நீங்காமையால் வியாகூலமுற்ற தும், அன்றிரவு சொப்பனத்தில் நடேசர் துறவி னர்போற்றோன்றி யாமுரைத்த தக்ஷிணாமூர்த்தி இஃதல்ல இவ்வூரில் அவதூதனாக ஒருவனிருக்கின் ருன் அவனிடத்திற் செல்லென்று கட்டளையிட்டு மறைந்ததும், மறுநாட் காலையிலெழுந்து சுவாமி களைத் தேடிக்கண்டதும், கண்டவுடனே சுவாமி கள் பரிகலச்சேடத்தைத்தன் வாயிற்போட்டு நடே சனு உன்னை அனுப்பினனென்று கேட்டதும், வாயி ற்போட்ட அன்னம் உள்ளே யிறங்க யிறங்க வியா தியும் கீழே யிறங்கியதையும், அன்னம் வயிற்றை ச்சேர நோய் வயிற்றைவிட்டு நீங்கியதையும் ஒளி யாது வெளியாகச் சொல்லினர். அன்று முதல் தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்ற நாமம் ஆரூர் முற்றிலும் பரவி யாவர்களும் அந்நாமத்தையே சொல்லித் தோத்திரஞ் செய்தனர். பிறவூர்களிலுள்ளவர்க ளும் அங்ஙனமே அன்புபாராட்டித் தோத்திரஞ் செய்துவந்தனர்.

சுவாமிகள் சிலபோது சோமநாதசுவாமிகள் கோவிலிலும் சிலபோது ஓடம்போக்கியாற்றங்கரைகளைச் சார்ந்துள்ள படுகைகளிலிராநின்ற விருக்ஷத்தடிகளிலும், சிலபோது கமலாலயக் கரைகளிலும், சிலபோது நேர்ப்பட்ட வீடுகளிலுள்ள படுக்கைகளிலும் நியமமின்றி யிருக்கும்; சிற்சில விடங்களில்நிட்டைசெய்துகொண்டிருக்கினுமிருக்கும். அப்போது வெய்யிற் றிருமேனியிற் படுமாயின் சர்ப்பங்கள் படத்தைவிரித்து வெயிற்படாமல் மறைத்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும். ஓர் நாள் திருவாரூரில் பண்டிதப் பிராம்மணராகிய தாசில்தார் வீட்டில் அவர் படுக்கையிற் சென்று சுவாமிகள் படுத்தது. அதைப்பார்த்த அவர் மனைவி தாசில்தார்க்குத் தங்கள் படுக்கையில் ஒரு கிருக்கன் படுத்திருக்கிறானென்று தெரிவிக்க; உடனே அவர் வேகமாகவந்து பார்த்து தன்சேவகராகிய கேசவ நாயக்கரை நோக்கி இக்கிருக்கனைப் பிரம்பாலடி யென்று சொல்லவும், கேசவ நாயக்கர் அவர் கிருக்கரல்லர்; பிரம்மக்ஞானி அவரை யடிப்பவர்களுக்கு அளவில் காலம் நரகவேதனைகள் நீங்கா வாதலின் அடிக்கக் கூடாதென்று கூறவும், தாசில்தார் உன்னை வேலையினின்றும் நீக்குவேனென்றார். அதைக்கேட்ட நாயக்கர் இன்று முதல் யான் தக்ஷிணாமூர்த்தி சேவகனேயன்றி உன் சேவகனல்ல னென்றுரைத்து வில்லையைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு வெளியிற்

செல்லவும், தாசில்தார் கோபங்கொண்டு தான் ஓர் பிரம்பினால் சுவாமிகள் திருமேனியில் ஓரடி யடித்தனர். உடனே சுவாமிகளெழுந்து துடைத்துக்கொண்டு "துடைபடும், துடைபடு" மென்று இரண்டுதரஞ் சொல்லிவிட்டு வெளியிற் சென்றுவிட்டது. அன்றுமுதல் எட்டுநாளைக்குள் அவன் உத்தியோகமும்போய் மனைவியு மிறந்து தானும் நோய் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டவனாயினான். கேசவ நாயக்கர் அற்றைநாள்முதல் சேவகத்தை நீக்கி தக்ஷிணாமூர்த்திக்கே சேவகனாகிச் சுவாமிகள் தெருவாதிகளில் நடந்து செல்லும்போது சுவாமிகள் விஷயச் சுட்டுதலின்மையால் ஓரோரிடங்களில் தெருவிலிருக்கும் வேலிகளிலும் பக்கங்களிலுள்ள கள்ளி முட்களிலும் பள்ளங்களிலும் வீழ்ந்து பின் திரும்பும். அங்ஙனம் வீழாதிருக்கும்படி பின்றொடர்ந்துசென்று வேலி, கள்ளி, பள்ளம் எதிர்ப்படுமாயின் முன்சென்று கைநீட்டித் தடுத்துத் திரும்பும்படி செய்துகொண்டு சுவாமிகள் பின் செல்லுபவராயிருந்தார்.

பின் ஓர்நாள் வன்மீகபுரம் பூசைத்துறையிலுள்ள ஓர் மாத்தடியிற் படுத்திருக்கும்போது சுவாமிமடத் தெருவி லிருக்கும் ஓர் பிராமண ஸ்திரீ வந்து ஸ்நானஞ்செய்து புடவை யணிந்துகொண்டிருக்கும்போது சுவாமிகள் கண்ணைத் திறந்துபார்க்கப் பிராமண ஸ்திரீயின் மார்பில் பால் பூரித்தி

ருந்த தனம் காணப்பட்டது. அதைச் சிலந்திக்கட்டியென நினைந்து மிகவும் வருத்தத்தைக் கொடுக்குமே என்றிரங்கி இரண்டுதரம் வாயினால் இச்சுக்கொட்டிவிட்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டது. பிராமணஸ்திரீ புடவையை யணிந்து சலந் திரட்டிக்கொண்டு தன் கிரகத்துக்குச் செல்லவும், குழந்தை பாலுக்கு அழுதலைப் பார்த்து வீட்டிலுள்ளவர் குழந்தைக்குப் பாலைக் கொடென்று கூறுவதற்கு முன்னமே பால்வற்றி தனங்கள் சுருங்கிப் புருடர் மார்புபோலாயினதைப் பிராமண ஸ்திரீ பார்த்து மாமன் மாமிக்குத் தான் ஸ்நான கட்டத்துக்குச் சென்றதும் அங்கு நடந்ததும் இங்கு வரும்போது தனங்கள் சுருங்கிவிட்டதும் தெரிவிக்க, அவர்கள் ஸ்நான கட்டத்தில் பார்த்தவர் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளா யிருக்கவேண்டும்; நீ குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவருவாய்; குழந்தையைச் சுவாமிகள் திருவடியில்வைத்துக் குழந்தைக்குப் பாலுண்டாகும்படி செய்யவேண்டுமென்றுபிரார்த்திப்போமெனப் புகன்றுகொண்டு குழந்தையைக் கொடுவந்து சுவாமிகள் திருவடியில் வைத்துக் குழந்தை பாலின்றி வருந்துகிறது; பால் சுரக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டு மென்றனர். சுவாமிகள் கண்டிறந்து குழந்தையையும் முன்பாக நிற்கும் தாய் முதலியவர்களையும் பார்த்து மிருதுவாக அழுதிருக்குமிடமா! அழுதிருக்குமிடமா! பெரு

கும்! பெருகும்! செல்வீரென்று அருளிச்செய்து பின் கண்களை மூகிழ்த்துக்கொண்டது. பின் தாய் குழந்தையைக் கையிலெடுக்கவும் தனம் வளர்ந்து பாலும் பெருகியது. அப்பாலைக் குழந்தைக்குக் கொடுத்து யாவரும் துன்பநீங்கித் தக்ஷிணாமூர்த்தியைத் தொழுது துதித்துக் கொண்டாடிக்கொண்டு கிரகஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்னர் சிக்கற்றலத்தி லிருந்த பழனியப்ப செட்டியா ரென்பவர் குடும்பக் குற்றங் கண்டு துறவாய் இனி நாம் நற்கதியடையச் செய்யுங் காரியம் யாதெனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தெருவிற் சென்றுகொண்டிருந்த இருவரில் ஒருவர் மற்றொருவரைப்பார்த்து நாம் திருவாரூருக்குச்சென்று தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் திருத்தொண்டுபுரியில் சீக்கிரத்தில் நற்கதியையடையலாமென்றார். அச்சொல்லை செவியேற்ற பழனியப்ப செட்டியார் இந்த வாக்கியம் நமக்காகவே பிறந்ததென்று துணிந்து உடனே துறவாய்த் திருவாரூரையடைந்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு ஆத்தமார்த்திய பணிவிடைகளைச் செய்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் கிருபாநோக்கத்தால் ஞானானுபூதியுற்று திகம்பரரா யிருந்தார். அப்போது மடப்புரம் கவரையர் தெருவிலுள்ள கவரையர்களில் கேசவநாயக்கர், சேர்வை நாராயணசாமி

நாயக்கர், பாப்பண செட்டியார், சென்னப்ப நாயக்கர், வீரா நாயக்கர், கண்ணப்ப நாயக்கர், வீரசைவ நஞ்சையர் மடத்து வெற்றிவேலையர், வைத்திலிங்கப் பிள்ளை, சிதம்பரம் பிள்ளை, அப்பு முதலியார், முத்துச் சேண்டப்புரையர், கள்ளர் தெருவு கணபதிவாண்டையார், பாப்புக்கண்டியர், மாரிமுத்து நாயக்கர், நாராயணசாமி சேண்டப் புரையர் முதலிய பலபேர்கள் பழனியப்பச் சுவாமி களிடத்தில் நாங்கள் திரவியந் தருகிறோம்; தாங் கள் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குச் சமாதி யாலயம் முன்னமே கட்டுவிக்கவேண்டு மென்றார் கள். அதற்குப்பழனியப்பசுவாமிகள் சுவாமிகளின் திருவுளக் குறிப்பையறிந்து ஆலயஞ் செய்விக்க வேண்டுமென்றார். அப்படியே செய்யலாமென யாவரும் ஒன்றாகூடிச் சோமநாதசுவாமி கோவி லில் உபசாந்த நிலைமையிலிருந்த சுவாமிகள்முன் சென்று நமஸ்கரித்தெழுந்து வணக்கத்தோடு நின் றார்கள். அப்போது சுவாமிகளெழுந்து ஆற்றங் கரையிலேறி தெற்கே நோக்கிச்செல்லப் பழனி யப்ப சுவாமிகள் முதலியோரும் பின்றொடர்ந்து சென்றார்கள். அப்போது சுவாமிகள் கரையின் கீழிறங்கி ஓரிடத்தில் சற்று நின்று பின் தெற்கே சென்றுவிட்டது. பின் றொடர்ந்துவந்தவர்களில் ஒருவர் சுவாமிகள் நின்றவிடமே குறிப்பிட்ட விடமாயிருக்கலாமென்றெண்ணி அவ்விடத்திலு

ள்ள மணலை கையாற்குவித்தார். அதில் ஓர் பொற்பணமிருக்க யாவரும் பார்த்து இதுவே சுவாமிகள் திருவுள்ளத்திற்பட்ட விடமெனத் துணிந்து நாட்பார்த்து ஆலய முகூர்த்தஞ் செய்தார்கள்.

இது விஷயந்தெரிந்த திருவாரூர் பாவா முதலியார் முதலிய தனவான்களும் திருவாரூரிலும் பக்கத்துக் கிராமங்களிலுமுள்ள பக்தர்களாகிய மிராசுதார்களும் ஏழைக்குடிகளும் அவ்வவர்கள் சத்தியானுசாரமாக பிரியத்தோடு கொண்டுவந்து கொடுக்கும் திரவியம், செங்கல், கருங்கல், சுண்ணாம்புகளையும் தரிசனைக்குவருபவர்கள் பாதகாணிக்கையாக வைக்குந்திரவியங்களையுங்கொண்டு பழனியப்ப சுவாமிகள் கருப்பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், பிரகாரம், பத்திமண்டபம், கோபுரம். முன்மண்டபம், சவுக்கண்டி விமானமண்டபம், படித்துறையாதிகளையும் சுவாமிகள் ஐக்கியமானபோது கருப்பக்கிரகத்துள் சமாதிவைத்தற்குச் சுரங்க மார்க்கத்தையும் செய்வித்து கருப்பக்கிரகத்தில் தஞ்சாவூர் சரபோஜிமகாராஜா காசியிலிருந்து கொணர்ந்துகொடுத்த பாணலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து கும்பாபிஷேகஞ்செய்து அன்றுமுதல் நித்திய நைமித்தியாதி. பூஜைகள் நடத்திவரப்பட்டது. இங்ஙனம் நடத்திவரும் காலத்தில், வடபாதிமங்கலம் முதலியார் சுவாமிக்கு ஆலயங்கட்டி முடிந்துவிட்டது ; இனி பூஜையாதிகளுக்குப் பூஸ்

திதி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கருதி சுவாமிகள் போரால் முத்திரியோலையில் பத்துவேலி நிலத்தைத் தானசாசனமா எழுதிக்கொண்டுவந்து சுவாமிகள் பாதத்தில் காணிக்கையாக வைத்து நமஸ்கரித்தெழுந்து பேரன்போடு வணக்கமாய் நின்று சுவாமின்! அடியேன் பத்து வேலி நன்செய் நிலத்தை சுவாமிகளுக்குத் தானசாசனம் பண்ணியிருக்கிறேன்; அதனைச் சுவாமிகள் கிருபைகூர்ந்து அங்கீகரித்துக்கொள்ளவேண்டும்; என விண்ணப்பித்தனர். சுவாமிகள் திருக் கரத்தால் முத்திரியோலையை எடுத்து முதலியாரைப் பார்த்து அப்பா நீ நமக்குக் கொடுத்தாய், நாம் உனக்குக் கொடுக்கின்றோம், நீ கெட்டியாய் வைத்துக்கொள்; குறைவு வாராது என்று சொல்லிக் கொடுத்தது. கொடுக்கும்போது முதலியார் பெற்றுக்கொள்ளச் சற்று யோசித்தார்; அங்ஙனம் யோசிப்பதைச் சுவாமிகளைச் சூழ்ந்துநின்ற பெரியோர்கள் அறிந்து ஐயா சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் கொடுப்பது குறைவுபடாத செல்வமாக யிருக்கும் தாமதியாமல் பெற்றுக்கொள்ளு மென்றார்கள். உடனே வணக்கத்தோடு பெற்றுக்கொண்டார்.

பின்னொருநாள் தியாகராஜப் பெருமான் இரத உற்சவ தரிசனத்துக்குத் தஞ்சை சாம்போஜி அரசன் வந்தபோது உடன் வந்த சர்க்கிலைப் பார்த்து நாம் மாலைப்போது தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமி

கள் தரிசனத்துக்குப் போகவேண்டும். நம்மால் தானஞ் செய்யக்கூடியதாகச் சமீபத்தி லிருக்கிற கிராமங்களில் ஒன்றை தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் தானஞ் செய்யவேண்டும் என விரும்புகிறேன். ஆகையால் நம்மைக் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சுவாமிகள் சிஷர்களுக்குத் தெரிவிப்பதோடு தானஞ்செய்யத்தக்க கிராமத்தையுந் தெரிவித்து வைப்பாயென்றுத்தரவுசெய்தார். உடனே சர்க்கில் தக்க கிராமங்களை யெழுதி வைத்துக்கொண்டு தாசில்தாரை அழைத்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் தரிசனத்திற்கு மாலையில் மகாராஜா வருகிறார்கள். அப்போது மகாராஜா அவர்களிடத்தில் அங்குள்ளவர்களை இதிலெழுதப்பட்டுள்ள கிராமங்களில் ஒன்றைக் கேட்டுக்கொள்ளும்படி செய்யுமென்று தானெழுதி வைத்திருந்த ஜாப்தாவைக் கொடுத்தார். உடனே தாசில்தார் வாங்கிக்கொண்டு பழனியப்பசுவாமியாகிய திருப்பணிச் சுவாமியைக்கண்டு சர்க்கில் தந்த ஜாப்தாவைக் கொடுத்து சர்க்கில் கூறியதையுந் தெரிவித்தார்; திருப்பணிச் சுவாமிகள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஜாப்தாவை வாங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு வந்து கோவில் குடவரை வாயிலில் கால் வைக்கவும், உள்ளே மகாமண்டபத்தில் கட்டிலிற் படுத்திருந்த சுவாமிகள் " சகல வுலகமும் நம்மிடத்தில் ஆகாயத்தில் நீலமிதாதிகள்போல வக தேசத்தோற்றமா

யிருக்க ஒருவன் சிறிது நிலம் கொடுக்கின்றானும் அதை ஒருவன் பெற்றுக்கொள்கின்றானும், இவனன்றோ கானல்நீரை யுண்டு களைதீரக் கருதினோ" னென்றது. அவ் வாக்கியங்கேட்ட திருப்பணிச் சுவாமிகள் பயந்து சுட்ட சட்டியைக் கைவிடுவது போலக் கையிலிருந்த ஜாப்தாவை எறிந்துவிட்டுச் சும்மாவிருந்தது. பின்னர் மகாராஜா மாலையில் தமது தளங்களோடு தக்ஷிணாமூர்த்தி தரிசனத்துக்கு வந்து சுவாமிகள் சந்நிதியில் தம்முடன் எடுப்பித்துவந்த பழவர்க்கம் பலகாரவர்க்கங்களை வைத்துப் பிரதக்ஷணம் வந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து சுவாமிகள் திருவடியில் தன்னாற்செய்வித்த சொர்ன்னப் பாதுகையைப் பூட்டித் தந்தத்தாலாகிய யோக தண்டையும் வைத்துப் பீதாம்பரங்களைத் திருமேனியிற் சாத்தி சில திரவியங்களைப் பாதகாணிக்கையாக வைத்துப் பின்னும் நமஸ்கரித்து எழுந்து வணக்கத்தோடு விபூதிப் பிரசாதத்தை விரும்பி இரண்டு கைகளையும் நீட்டி விரித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்போது சுவாமிகள் அரசனை நோக்கா திருப்பதைப் பக்கத்தில் நின்றுள்ள திருப்பணிச் சுவாமிகள் பார்த்து விபூதித் தட்டை சுவாமிகள் திருக்கரத்துக்கு அருகாக ஏந்திக்கொண்டு சுவாமி! மகாராஜா அவர்களுக்கு விபூதியளித்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். பின் சுவாமிகள் விபூதியை யெடுத்து எறியவும், அது மகாராஜாவின்

காத்தில் விழுந்தது. அதனை இராஜாவானவர் அன்போடு சிரமுதலியவைகளிற்றறித்துக்கொண்டு தோத்திரஞ் செய்து நின்றார். பின்னர் நாம் சர்க்கிலுக்கு உத்திரவு செய்தபடி இங்கு ஒருவரும் நம்மைக் கேட்கவில்லையே என்றெண்ணி சுவாமிகள் பக்கத்தில் நிற்கும் திருப்பணிச் சுவாமிகளை நோக்கி நம்மாலிந்தவிடத்துக்கு செய்யத்தக்கது யாதென்றார். அதற்குத் திருப்பணிச் சுவாமிகள் மகாராஜா அவர்கள் இந்தச் சந்நிதானத்தில் சிரத்தைவைக்கவேண்டியதொன்றைத் தவிர இவ்விடத்துக்கு யாதொரு குறைவு மில்லை என்றனர். உடனே அரசன் பெரிய மோராக்கள் நூற்றெட்டால் அர்ச்சனைசெய்து சில மோராக்களைப் பாத காணிக்கையாகவைத்துப் பின்னும் நமஸ்கரித்துக் கொண்டு தன் யானையிற்போட்டு அடித்துக்கொண்டுவந்த நகாராக்களிலொன்றை சுவாமிகள் பூசா காலத் தடித்தற்கு இருக்கட்டுமென்று இறக்கிச் சந்நிதானத்தில் வைத்துவிட்டுத் தன் பரிவாரங்களோடு மகாராஜா இருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்.

பின்னர் நாகபட்டினம் வாணக்காரத் தெருவிலுள்ள சுப்பபிள்ளை யென்பவர் சுவாமிகள் மகிமையைக் கேள்வியுற்று புத்திரப்பேற்றையுஞ் செல்வத்தையும் விரும்பினவராய் மனைவியோடு திருவாரூருக்குவந்து சுவாமிகளைத் தரிசித்து பிட்சைசெய்வித்துச் சுவாமிகளின் பரிகலச்சேடத்தை யுட்

கொண்டனர். இவ்வாறு குருவாரந்தோறும் வந்து பிட்சைசெய்வித்து பரிகலச்சேடத்தைப் புசித்துக்கொண்டுவருங்காலத்தில் புத்திரப்பேறும் உண்டாய்ச் செல்வமும் பெருகியது. அக்காரணத்தால் சுவாமிகளை மறவாத சித்தமுடையரா யிருக்குங்காலத்தில் வியாபாரநிமித்தம் சில திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு முத்துப்பேட்டைக்கு இப்பால் ஒரு மயில் தூரத்திற் செல்லும்போது சூரியன் அஸ்தமனமாயினன். அப்போது சில திருடர்கள் வந்து வண்டியை மறித்துச் சுப்ப பிள்ளையைக் கீழே தள்ளி இம்சை செய்யும்போது அவர் பயந்து நடுங்கி ஆபத்சகாயனாகிய சுவாமியை நினைத்து அப்பா தக்ஷிணாமூர்த்தி! யானென்செய்வேன்! நீயே தஞ்சமென்று கூறி ஓலமிட்டார்! அச்சமயத்தில் முக்காததூரத்திலுள்ள திருவாரூரில் மடாலயத்தினுள்ளே சயனித்திருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் எழுந்து கோவிலுக்கு வெளியில் வந்து அடா வீரா! சுப்பன் திருடர்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்! சீக்கிரம் போடாவென்று இரண்டுதரஞ் சொல்லிவிட்டு முன்போற் சென்று சயனித்துக் கொண்டது. சுப்பபிள்ளை ஓலமிடும்போது பக்கத்தில் பனைமரத்திற் கள்கட்டிக்கொண்டிருந்த சாணார்களைப்போலப் பன்னிரண்டு ஆட்கள் இதோ வந்துவிட்டோமென்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவந்து திருடர்களைமேல்விழுந்து அடிக்கவும் அத்திருடர்

கள் உயிர்தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். பின்னர் சுப்பப்பிள்ளையை வந்த பன்னிருவரும் பார்த்து நீர் அஞ்சவேண்டாம்; எங்கே செல்ல வேண்டியதென்றார்கள். சுப்பபிள்ளை முத்துப்பேட்டைக்கென்றார். ஆனால் நாங்களும் அவ்விடந் தான்வருகிறோம்; வாருமென் றழைத்துக்கொண்டு முத்துப்பேட்டை எல்லை வரையிற் சென்று நாங்கள் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஏவலாளரென்று சொல்லி மறைந்துவிட்டனர். அம்மொழியைக் கேட்ட சுப்பபிள்ளை சுவாமிகளிடத்துப் பேரன்புடையராய் முத்துப்பேட்டைக்குப் போய்க் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு திருவாரூருக்கு வந்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில் நமஸ்கரித்தெழுந்து முத்துப்பேட்டையின் சமீபத்தில் தனக்குத் திருடர்களால் நேர்ந்த அபாயத்தையும், அச்சமயத்தில் தான் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளை நினைத்து நீயே தஞ்சமென்றழுததையும், அப்போது பன்னிரண்டு சாணார்கள் ஓடிவந்து திருடர்களை அடித்துத் துரத்தி எனக்குத் தேறுதல் சொல்லி முத்துப்பேட்டை எல்லையிற் கொடுபோய் விட்டு நாங்கள் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஏவலாளர்களென்று சொல்லி மறைந்ததையும் யாவர்க்கும் வெளியாகக் கூறினர். அப்போது மடத்திலுள்ளவர்கள் நான்கு தினத்துக்கு முன் அஸ்தமனகாலத்தில் கோவிலுட் சயனித்திருந்த சுவாமிகள் திடீரென வெளி

யிலெழுந்திருந்து வந்து "அடே வீரா! சுப்பன் திருடர்கையி லகப்பட்டுக்கொண்டான்! சீக்கிரம் போடா!!" வென்று இரண்டுதரம் புகன்று முன் போலுள்ளே சென்று சயனித்துக்கொண்டது; அன்று சுவாமிக ளருளிய குறிப்புரை இன்று வெளியாயிற்றென்றார்கள். இங்ஙனம் அணிமைத் தொண்டர் கூறக்கேட்ட சுப்பபிள்ளை சென்னியிற் கூப்பிய அஞ்சலியஸ்தராய் பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நின்று ஆபத்துக்காலத்தில் இரட்சித்தருளிய கருணாநிதியே! அடியேனை முற்றும் இரட்சிக்கவேண்டும்; என் உடல் பொரு ளாவி மூன்றையும் நின்றிருவடிக்கே தத்தஞ்செய்தே னென்று விண்ணப்பித்து நமஸ்கரித் தெழுந்து வடக்கு இரதவீதியில் சுவாமிகள்பேரால் ஒரு திருமட மமைத்துச் சுவாமிகள் திருவுருவத்தையும் அமைத்து வைத்தனர். இது இங்ஙன நிற்க.

பற்பல தேசங்களினின்றும் ஸ்ரீ தியாகேசப்பெருமான் இரதோற்சவ தெரிசனத்துக்கு அவ்வவர் சிடவர்க்கங்களோடு வழக்கம்போல் வந்துகொண்டிருானின்ற பிராமண சந்நியாசியர்களில் பரமாம்ஸர்களாகிய கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள் முதலிய சிலர்கள் ஸ்ரீகுரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளது ஞானானுபூதி நிலைமையையும், சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்தையும் பலபேர்களாற் கேள்வியுற்று இப்படிப்பட்ட மகானைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்னும்

பேராவாவுடையவர்களா யிருந்து சுவாமிகளை இருப்பிடந்தேடித் தரிசிக்கலா மென்றால் பொறாமை மிக்க அவிவேகிகளாகிய பிராமணர்கள் குறை கூறுவார்களென்னுங் கருத்தானும், சுவாமிகள் தெருக்களிலோரிடத்திலேனு மெதிர்ப்படாமை யானும் பல ஆண்டுகளினுந் தரிசனங் கிடையா மற் போயிற்று. பின்னோர் ஆண்டு இரதோற்சவத்திற்காக முன்போலவே எதீஸ்வரர்களெல்லாம் வந்து எக்ஞேசுவரன் கோவிலில் சேர்ந்து சாஸ்திர விசாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் கமலாலயக் கீழ்கரைப் படித்துறையில் வந்து சயனித்திருப்பதைக் கண்டு அநேக ஜனங்கள் கூடித் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு கூட்டமாயிருப்பதை கமலாலயம் மேல்கரை எக்ஞேசுவரன் கோவிலிருந்த சிலர் பார்த்து பக்கத்தில் நின்றவர்களைக் கீழக்கரையில் ஜனங்கள் கூடியிருப்பதற்குக் காரணம் என்னென்று வினவ, தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் படித்துறையிற் சயனித்திருக்கிறது; அதுவே காரணமென்று கூற, நெடுநாள் வறியனுப் பொருள்வேண்டுமென்று தவம் புரிந்தவன் புதைய லெதிரே யிருக்கிறதென ஒருவன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்வதுபோல அங்கிருந்த கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள், சங்கர சாஸ்வதி சுவாமிகள், இராமானந்தசுவாமிகள் ஆகிய பரமஹம்ஸ சந்நியாசியர்கள் மூவருங்கேட்டு மகிழ்வுற்று

இன்று புண்ணிய தினமாகையால் கமலாலயப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஒருவருக்கொருவர் வார்த்தையாடிக்கொண்டு வரப்பிரியமுள்ளவர்கள் வரலாம்; மற்றையர்களிருக்கலாமென்று கூறிப் பின்னர் வெளிப்பட்டுக் கமலாலயத்தை வலப்பிரதக்ஷணமாகச்செல்லும்போது அங்குள்ள சந்நியாசியர்கள்முதலிய சிஷர்களும் பின்னே சென்றனர். சென்ற அனைவர்களும் கமலாலயக் கீழ்கரைப் படித்துறையில் வெயிலின் உஷ்ணந் தோன்றாமல் படுத்திருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளைப்பார்த்து கிருஷ்ணானந்தகிரி முதலிய பரமாம்ஸர்களும் மற்றையர்களும் வெயிலின்றிய விருக்ஷநீழலிற் சயனித்திருந்தால் சுகமாயிருக்குமே என ஒவ்வொருவரும் நினைந்தார்கள். நினைக்கவும், சுவாமிகள் புன்னகைகொண்டு "சேதனமாகிய ஆன்மாவுக்கு அசேதனமாகிய விருக்ஷமோ சுகத்தைத்தரும்? தருமெனின் கானற்சலமும் உஷ்ணபூமியைக்குளிரச்செய்யும். உண்மை நோக்கமின்மையே பேதப்பிரதீதிக்கு மூலமென" அருளிச் செய்து பின் வாளாயிருந்தது. சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்த வாக்கியங்களைச் செவியேற்ற கிருஷ்ணானந்தகிரி, சங்கர சாஸ்வதி, இராமானந்த பாரதி என்னும் பரமாம்ஸர்களும் தங்கள் தங்கள் மனதில் இவ்வாக்கியம் நமக்குச்செய்த உபதேசவாக்கியமென்று சிந்தித்து சற் றசைவற நின்று மனத்தாற்

சுவாமிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்து பின்னர் கமலாலயத் தென்கரை வழியாக மேல்கரை வந்து சுவாமிகள் சயனித்திருக்கும் திசையை நோக்கிநின்று இங்கிருந்து வெளிப்படையாகவும் நமஸ்காரஞ்செய்யவேண்டுமென்னுங் கருத்தை யுள்ளே பொதிந்துகொண்டு பார்ப்பவர்களுக்கு இவ்விடத்தி லிருந்து பார்க்கும்போது தியாகராஜர் கோவிற் றூபி தெரிகின்றமையால் அதனை ஈண்டு நமஸ்கரித்துக்கொள்வது உத்தமத்தினும் உத்தமமாமென்று சொல்லிக்கொண்டு விதியுக்தமாக நமஸ்கரிக்க, மற்றையர்களும் அங்ஙனமே நமஸ்கரித்தார்கள்.

பின்னர் எக்ஷேசுவரர் கோவிலிற் சென்று சிஷர்களைத் தவிர மற்றையர்கள் நீங்கியபோது தங்கள் சிஷர்களைப்பார்த்து கிருஷ்ணாநந்தகிரி சுவாமிகள் இன்றையத்தினமே நமக்கு மிகுந்த சுபதினமாகும்; எதனாலெனின்; பதினைந்து வருடமாக எனது சித்தத்தி லெழுந்துகொண்டிருந்த சங்கற்பம் இன்று முடிவுற்றது; இஃதன்றி யான் சுவாமிகளைத் தரிசனஞ்செய்யும்போது வெயிலினாமல் விருக்ஷ நீழலிலிருந்தால் சுகமாயிருக்குமே யென்று நினைத்தேன்; எனது எண்ணத்தைச் சுவாமிகளறிந்து "சேதனமாகிய ஆன்மாவிற்கு அசேதனமாகிய விருக்ஷமா சுகத்தைத் தரும்? தருமெனில் கானற்சலமும் உஷ்ண பூமியைக் குளி

ரச்செய்யும், உண்மை நோக்கமின்மையே பேதத் தோற்றத்திற்கு மூலமெனவெனது சித்தப் பேத பாவனை நீங்கி யுபசாந்தியை யடையும்படி யுபதேச வாக்கியங்க ளருளியது. அவ்வாக்கியங்கள் சனகாதியர்க்குப் பரசிவம் கல்லாலடியில் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக விருந்து அருளிய வாக்கியங்களாகும். என்று மொழியவும், சங்கர சரஸ்வதி, இராமானந்த பாரதி முதலியவர்களும் மற்றுமுள்ள சாதுக்களும் சுவாமிகள் நினைந்தபடியே யாங்களும் நினைந்தோம் அப்போது சுவாமிகளிவ்வாக்கியங்களைக் கூறியது. இவ்வாக்கியங்கள் கல்லாலடியிற் பரசிவம் சனகாதியருக்கு உபதேசித்த வாக்கியங்களானால் இவ்வாக்கியங்களின் பொருளை எங்களுக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தல் வேண்டுமென யாவரும் பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள் கூறிய வாக்கியத்தின் பொருளைக் கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள் மூன்று நாள் வரையிலும் உபந்நியாசித்தார்கள். அதைக் கேட்ட சங்கர சரஸ்வதி முதலிய எதீஸ்வரர்களும் மற்றைச் சிஷ்ய குழாங்களும் இப்பொருள் சிஞ்ஞாசுக்களுக்கு மிக்க உறுதியைப் பயப்பிக்குமாதலால் நூலாகச் செய்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகளும் "தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் வாக்கிய சிந்தன" மெனப் பெயரிட்டு வடமொழியில் நூலாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

பின்னொருநாள் திருவாரூர் கொத்தத்தெரு வேளாளர் குலத்துதித்த கல்வியறிவு வடக்கம், குரு லிங்க சங்கம பக்தியிற் சிறந்தவராயும், கொட்டகைப்பந்தற் சிங்கார வேலைகளில் வல்லுனராயும், அருணாசலமென்னும் நாமமுடையாராயும், தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளையே சதா தியானஞ் செய்பவராயும் ஒருவர் இருந்தனர். அவர் ஸ்ரீரங்கம் ஏகாதசி உற்சவத்திற்குக் கொட்டகைப் பந்தற் சிங்காரஞ் செய்தற்கு அழைக்க, அவர் அதற்கு உடன்பட்டு ஸ்ரீரங்கஞ் சென்று கொட்டகைச் சிங்காரவேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் கொட்டகையில் வர்னரேக்கு முதலியவைகளை ஒட்டி அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது சாரத்தினின்றுந் தான் தவறிக் கீழேவிழும்போது தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு அபயம் என்றார். அப்போது கமலாலயமேல்கரையில் சயனித்துக்கொண்டிருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் தனது வலக்கையை உயரத்தூக்கி தக்ஷிணாமூர்த்தியை நம்பினால் தக்ஷிணாமூர்த்தி என் செய்வாமென்று கூறி ஓர் பதார்த்தத்தைத் தாங்கி மிருதுவாகக் கீழே வைப்பது போலத் தூக்கிய கரத்தைக் கீழே வைக்கவும், சுவாமிகள் வெளியிற் படுத்திருப்பதைக் கண்டு குடைகளைக்கொண்டு நிழல் செய்துகொண்டிருந்த அனைவரும் எவ்விடத்திலோ உன்னதமான ஸ்தானத்திலிருந்து தவறிக் கீழேவிழுந்த ஓர் பக்தனைச்

சுவாமிகளிங்கிருந்தபடியே திருக்காத்தா லேந்திக் கீழே வைத்ததாகத் தோற்றுகிறது. அப்பக்தனை நாம் தரிசிக்கக் கிடைக்குமோவென்று ஒருவருக் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர். அப்போது ஸ்ரீரங்கத்தில் ஓர் பனைப்பிரமாண உயர முள்ள கொட்டகைப்பந்தரிலிருந்து விழுந்தவர்க்குஓர்வித வுபாதியுமின்றி யாரோ ஒருவர் தாங்கிப் பூமியில் வைத்ததாகத் தோற்றிற்று. அப்போதே யான் இனி தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு வேலைக்காரனே யன்றி மற்றைய ரெவர்க்கும் வேலைக்காரனன் றெனச் சொல்லிக்கொண் டெழுந்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு மூன்றுநா ளிவ்விடம் வந்து தக்ஷிணா மூர்த்திசுவாமிகள் பாதத்தில் நமஸ்கரித்தெழுந்து சிரமேற்குவித்த கையினராய் நின்று திருவரங்கத் துக் கொட்டகையி லிருந்து விழுந்த வென்னை இங்கிருந்தே இரக்ஷித்த கருணாநிதியாகிய உமது பெருமையை என்னென்று புகல்வேன்!! என்னை யனே! அருட் பெருங் கடலே! குணப்பெருங் குன்றே! மதிப்பரு நிதியமே! மாகிலாமணியே என்று பலவாறு துதிக்கவும், சுவாமிகள் பக்கத்தி னின்ற வன்பர்கள் மூன்று தினத்துக்கு முன் கமலாலயக்கரையில் சயனித்திருந்த சுவாமிகள் தக்ஷிணாமூர்த்தியை நம்பினால் தக்ஷிணாமூர்த்தி என் செய்வானென வசனித்துக்கொண்டு ஓர் கையை உயரத் தூக்கி ஏந்திய பாவனையாக விரித்

த்துக் கீழே யிறக்கிவைத்தது இந்த அன்பரைத் தானென, தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் சருவக்ஞத்வத்தையும் பெருங்கருணையையும் தபோசித்தியையும் வியந்து கொண்டாடியதோடு சுவாமிகள் கிருபைக்குப் பாத்திரராகிய அருணாசலம் பிள்ளையையும் வியந்தனர். அன்று முதல் அருணாசலம் பிள்ளை குடும்பப்பற்றினை யொழித்து துறவாச்சிரமியாய் உடற்குயிர்போலும், ஊசி நூற்போலும் சட்கிமைபோலும் சுவாமிகள் திருவடியை நீங்காமற் றிருத்தொண்டு செய்துகொண் டிருந்தனர். இத்தகைய திருத்தொண்டின் விசேடத்தாலும் சுவாமிகள் வீட்சண்யத்தாலும் சில நாட் சென்றபின் சொரூபானுபூதியுற்று சுட்டிறந்து நின்று இகம்பராயினர்.

பின்னர் ஏனங்குடி புத்தகரமென்னும் ஓர் சிற்றூரில் வேளாண் செட்டி மரபிற் றோன்றிய சுவாமிநாத செட்டியா ரென்பவ ரொருவ ரிருந்தனர். அவர் கல்வியறிவு அடக்க வொழுக்கங்களிலும் குருலிங்க சங்கம பக்தியிலும் சிறந்தவர்; பெரியோர்பாற்பு வேதாந்தசாத்திர பாடங்கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடலாதிகளுடையராய் இல்லறநெறிவழா தொழுகிவருங் காலத்து அவர்க்குப் புத்திரியாகவுதித்த விசாலாக்ஷியென்னும் புதல்விக்கு பருவகாலம் வருவதற்கு முன்னரே தேகமுழுதிலும் மேகரோகம் பாவி

கரும்பாறைபோற் றடித்து சுயவடிவத்தை மறைத்ததுமன்றி மிக்க தினவையுமுண்டாக்கியது. அத்தினவுக்கு ஆற்றாதவளாய்த் தன் கைகளாற்சொறிதலினாலும் செங்கல் முதலியவற்றாற் றேய்த்தலினாலும் மர முதலியவைகளில் பசுக்களைப்போல் உரோஞ்சுதலினாலும் மெய் முழுதும் இரத்தமயமாகி ஊன்வடிதலும், ஈக்கள் மொய்த்தலுந் துர்க்கந்தம் வீசுதலுமா யிருப்பதைத் தந்தையாகிய சுவாமிநாத செட்டியார் பார்த்துச் சகியாதவராய் பல வைத்தியர்களைக்கொண்டு பல மருந்துகளைக் கொடுப்பித்தும் நோய் நீங்காமலிருப்பதைக்கண்டு மிக்க வியாகூலசித்தராயிருந்தனர். அக்காலத்தில் மார்க்கத்தில் செல்லும் ஓர் பெரியவரைக்கண்டு தமது மனைக்கழைத்துப் பல முகமன்கூறிச் சுவாமின்! என் புதல்வியாகிய விப்பெண்ணுக்கு நேர்ந்துள்ள விந்நோய் நீங்குதற்குரிய ஒளடத மிருந்தாற் கொடுத்தருளவேண்டுமெனக் கூறினர். அச்சொற்கேட்ட துறவர், இந்நோய் மிக்க பாபபலத்தாற் றோன்றியதாகலின் மருந்தா னீங்குவதன்று. ஆதலா லிப்பாவநீங்கி நோயு நீங்குதற்கு வேறோர் மார்க்கமுளது; அதாவது ஓர் தினத்தில் இலட்சந் துறவினர்க் கன்னமளிக்கவேண்டு மென்றனர். அதைக்கேட்ட செட்டியார் யான் அவ்வளவு செய்யுந் தகுதியுடையே னல்லவே என்செய்வேனென்றனர். அதற் கப்பெரியார் யாதொரு ருபாயஞ்

சொல்லேன் ; அங்ஙனஞ் செய்தியேல் அநேக இலட்சந் துறவர்க்கு அன்னமிட்டவனாவா யென்றனர். அவ்வுபாயத்தைக் கூறியருளவேண்டுமென்று பணிந்துகேட்க, இங்ஙனங் கேட்ட செட்டியாருக்குப் பெரியவர் திருமூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத்தை மேற்கோளாக்கிச் சொல்லுவாராயினர்.

மேற்படி திருமந்திரச் செய்யுள் மாகேஸ்வர பூஜையில்

1\. தண்டறு சிந்தைத் தபோதனர் தாமகிழ்ந்
துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது
கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென்
றெண்டிசை நந்தி யெடுத்துரைத்தானே.

10\. வித்தகராகிய வேடத்த ருண்டவூ
ணத்த னயன்மா லருந்திய வண்ணமாஞ்
சித்தந் தெளிந்தவர் சேடம் பருகிடின்
முத்தியாமென நம் மூலன் மொழிந்ததே.

எனக் கூறியிருத்தலால் பிரம்மஞானியாகிய ஒருவருக்கு நீ அன்ன மளிப்பாயாயின் மூன்றுலகத்தார்க்கும் முத்தேவர்க்கும் அன்னமளித்தவனாவா யென்றனர். அதைக்கேட்ட செட்டியார் அத்தகைய பிரம்மஞானியானவ ரெங்கிருக்கின்றனர் ? அவர் பெயர் யாதெனக் கேட்டனர். அதற்குப் பெரியராகிய துறவர் ஞானியைக் காண்பது மிக்க வருமையாயினும் இவ்வுலகஞ்செய் புண்ணியப்பேற்றால் செல்வத் திருவாரூரில் ஓடம்போக்கியாற்றி

னருகில் பிரமக்ஞானியும் நடேசப்பிரான் இட்டரு ளிய தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்னுந் திருநாமமுமுடைய திகப்பரராகிய பெரியாரொருவருளர். அவருக்குப் பிக்ஷை செய்வித்து அப்பரிகலச்சேடத்தை மனை யாட்கும் மகட்கும் கொடுத்து நீயுமருந்துவாயென் றுரைத்தனர். அப்போது செட்டியார் அங்ஙனமே முன்வருங் குருவாரத்தன்று சென்று செய்கின் றேன்; தாங்களும் அடியேனுக்குத் துணையாக வரல் வேண்டும்; இப்போது என் மனையிற்றானே சுவாமிகள் பிக்ஷை செய்துகொள்ளவேண்டு மென் றனர். அதற்குப் பெரியார் செட்டியாரைப்பார் த்து நமது மனையில் ஓரடியவருக் கன்னமளித்தால் அவ்வொருவர்க்கிட்ட புண்ணியமாத்திரம் நமக் குண்டாம். உண்டவர்க்குப் பசி நீங்குவதன்றி வேறு பயனில்லை. பிரமக்ஞானியாகிய ஒருவர்க்குப் பிக்ஷைசெய்வித்து அப்பிரசாதத்தோடு ஓர் துற விக்கு அன்னமளித்தால் கோடி துறவினர்க்கு அன்னமளித்த பயனுண்டாம். உண்டவர்கட்குப் பசிநோய் நீங்குதலோடு பிறவிநோய் நீங்கிவிடும். ஆதலால் தக்ஷிணா மூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு உன் னுற் பாகஞ்செய்து நிவேதனஞ் செய்வித்த அன் னமாதிய பிரசாதங்களோடு நமக்கும் பிக்ஷை செய்விப்பாயானால் அது அநேக துறவினர்க்கு உணவருந்திய பயன் உனக்குத் தருவதுமன்றி உண்ட எனக்குப் பசிநோயோடு அதற்குக் காரண மாகிய ஜென்ம நோயையும் நிவர்த்திக்குமாதலால் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில்வந்து பிரசாத பிக்ஷையை எடுத்துக்கொள்கிறே னென்று சொல்லி எழுந்து போய்விட்டனர். அன்றுமுதல் சுவாமிநாதசெட்டியார் அவர் மனைவி புத்திரியா

கிய மூவரும் ஓர்கால போஜனஞ் செய்பவர்களாய் விரதசீலராயிருந்து குருவாரத்தில் அபிஷேகத்திற்கும் மகேசுவர பூஜைக்கும் வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு திருவாரூருக்குவந்து ஸ்நான சந்திகளை முடித்துக்கொண்டு மடத்துக்குட் சென்று அங்குள்ள பாகசீலர்களைக்கொண்டு பாகஞ்செய்யச்சொல்லிவிட்டு அவர்கள் மூவரும் பழவர்க்கமாதிகளைக்கொடுவந்து சுவாமிகட்குமுன் வைத்துப் பலதரம் வலம்வந்து நமஸ்கரித்தெழுந்தபோது சுவாமிகள் உபசாந்தமாய்ச் சுட்டிறந்து சித்திரதீபம்போ லசைவறவிருந்தது. அப்போது சுவாமிநாத செட்டியார் சுவாமிகளிருக்கும் நிலைநோக்கி அன்புமீக்கூர ஆனந்த சித்தராய்த் தன் புத்திரியை சுவாமிகள் சந்நிதியில் நிற்கச் செய்து தான் அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று தன் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்யம் இடைவிடாது சொரியச் சுவாமிகளைக்குறித்து ஒரு பதிகம் பாடினார். அது வருமாறு:—

ஸ்ரீ மத் அகண்டபரிபூர்ணாத்விதீய சச்சிதானந்த
சுத்த சைதன்யசிவ தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவே நம:

செய்யுள்.

வாயினால்வாழ்த்தி நெஞ்சால் வந்து நிர்த்தேசஞ்செய்து
காயத்தால் வணக்கஞ்செய்யுங் கருத்துடை யன்பர்முன்
நாயினுங் கடையனுகி நானிருப்பது நன்றோமோ [பாய்
தாயினுங் கருணைபூத்த சச்சிதானந்த வாழ்வே. (1)

மகம்பல புரிந்தும் முன்னூன் மறைபல வுணர்ந்தும்ஞானச், சுகந்தனையடையாரென்றே சொல்லினர் மூன்றோரெல்லா, மகந்தையை யொழிக்கும்நின்ற ருளதே வேண்டுமென்னீர்ச், சகமெலா நிறைந்துநின்ற சச்சிதானந்த வாழ்வே. (2)

இச்சையைப் பேரானந்தத் திடத்தினும் வெருளி தன்னை, யெச்சமி லஞ்ஞானத்தி னிடத்தினுஞ் செலு த்தினல்லால், பொய்ச்சமுக் கறுக்குமுண்மைப் போதம் வந் துதயமாமோ, தற்சிவரூபமான சச்சிதானந்த வாழ்வே. (3)

அகமெனும் விருத்தியான்மெய் யறிவெனும் விரு த்தியாலுஞ், சகமெனும் விருத்தியென்றன் சங்கற்ப மென்பதாலுந், தகர்ந்திடு மலமுமற்றோர் சாதனந் தன் னால் நீங்கத், தகுமதோ வுரைத்தல்வேண்டுஞ் சச்சிதா னந்தவாழ்வே. (4)

கனவிடைச்சூழ்ந்த வெந்தீ கண்விழித்தளவி னீங் கிப், பினையுரு தகின் முத்தாபப் பெருந்தழ லருளாற் றன்னைக், கனபுரிபூரணானந்தக் கண்ணதாக் கண்டாலல் ன்றித், தனைவிட வற்றோ சொல்லாய் சச்சிதானந்த வாழ்வே. (5)

நாடகச்சாலை நாப்பண்ணாட்டிய கம்பம்போலக், கூடகத்திருக்கும் தம்மைக் குறித்து மெய்ஞ்ஞானானந்த, வீடகத் திருக்கவல்லார் விரைநற வுமிழுங்கஞ்சத், தாடலை யணிவன்கொல்லோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (6)

புனல்கனலுமண்மாரி பொழியினும் புயல்கள் கூடித், தனதியல் வழுவாவின்பொற் சத்துவ சசோத மத்தி, னினமுறு தொழில்களாற்ற னியல்வழுவாதிரு க்குந் தனிநிலைநிற்பதென்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (7)

இமைப்பினும் விழிப்பினுங்கூ ரிருளை யோர்படி த்தாய்க்காணு, மிமைக்கருங் கண் போற்றன்னை நினைப் பினு மறப்பினுந்தான், சமத்துவமாகக்காணுந் தத்துவ ஞானந்தன்னைச், சமைப்பதிங் கெனக்கெக்காலஞ் சச்சி தானந்தவாழ்வே. (8)

முற்பத விசாரந்தன்னான் மூவித வுடல்வேறாக்கித், தற்பத விசாரந்தன்னாற் சகலமு மித்தையாக்கிக், கற் பனை யனைத்துமந்தக் கடைப்பத விசாரந்தன்னாற், றற் பரமாக்கவென்றோ சச்சிதானந்த வாழ்வே. (9)

மமமொழித்தருளுகிற்கே மாறியான் செய்வதெ ன்னே, கமலநற் சரணமென்றன் கருத்திடை யிருத்த லன்றித், தமரொடுந் திருவாரூரிற் றக்ஷிணாமூர்த்தியெ ன்னுஞ், சமரசகுருவாய்வந்த சச்சிதானந்த வாழ்வே(10)

இங்ஙனம் பதிகம் பாடவும் சுவாமிகள் செட்டியாரைக் கடைக்கண்ணால் வீட்சிக்க அவர் விருத்தியில் ஒன்றேயுளதெனும் பிரக்ஞையு நழுவி பொருளெப்படியோ அப்படி யிராநின்ற சுவானுபூதி நிலைமை விளங்கப்பெற்றுச் சற்றுப்போது அந்நிலையில் அசைவற நின்று பின் வெளிவந்து சுவாமிகள் வீட்சண்ணியத்தால் அதீத நிலைமையு மனுபவிக்கப்பெற்றேனென பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தனர். அப்போது பக்கலில் நின்ற சிலர் செட்டியார் பாடிய பதிகத்தில் தன் புத்திரிக்குள்ள உபாதிகள் நீங்கவேண்டுமென ஓர் பாசுரத்திலேனுங் கேட்டிலர். ஆதலின் புத்திரியிடத்துப் பாசமும் காருண்ணியமு மில்லாதவர் சுவாமிகள் மாட்டே யன்புடையரென்று வசனித்துக்கொண்டார்கள். அவ்வசனத்தைக் கேள்வியுற்ற செட்டியார் பின்னும் பல தரம் வலம்வந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து சிரமேற் குவித்த கையராய்ச் சந்நிதியில் நின்று தன் புத்திரிக்குற்ற மேகநோய் நீங்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பல பாடல்கள் பாடித் துதித்தனர். அப்போது சுவாமிகள் அவர் குழந்தையைப்பார்த்து "என்னடிவேண்டு மென்னடி வேண்டு" மெனப் பலதரந் திருவாய் மலர்ந்து அப்பெண்மேரில் பலதரம் வயூரலைக் காறியுமிழ்ந்தது. உமிழுந்தோறும் விசாலாட்சி யென்னும் அப்பெண்ணானவள் விவேகமுடையவளாகி உன்னடிவேண்டும்! உன்னடி வேண்டு!! மெனச்

சொல்லிக்கொண்டு சுவாமிகள் திருவாயமுதத்தைக் கையிலேந்தி யமிர்தமாக வுட்கொண்டும், சரீராதியந்தமுங் களபக்குழம்பாக மிக விருப்பத்துடன் பூசியுங்கொண்டனள். அப்போது சுவாமிகள் அடிமேவண்டில் நோய் பொடியாயுதிரும் என்றருளியது. அப்பெண்ணுக்குச் சுவாமிகள் வாயமுதம் பட்டமாத்திரத்தானே விவேகமுண்டாகியதுமன்றி முன் மெய்யிலுள்ள தினவு முற்று நீங்கிற்று. அத்தருணத்திற் குருநாதன் பக்கத்தே நின்ற திருப்பணிச் சுவாமிகளுக்கு முன் அபிடேகச் *சாமான்களை எடுத்துவைத்து சுவாமிகளுக்கு அபிடேகஞ் செய்யவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதற்குடன்பட்ட அன்னார் விதியுக்தமாக சுவாமிகளுக்கு அபிடேகஞ்செய்து விபூதிக்காப்பணிந்து புட்பாதிகளையும் அலங்கரித்து செட்டியாரைநோக்கி உன் புதல்வியை சந்நிதியிலுள்ள மகாபாபநிவாரண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து உலர்ந்த வஸ்திரந் தரிக்கச்செய்து விபூதியணிந்து சுவாமிகட்கு நைவேதனத்துக்குரிய அமுது முதலிய கறி பதார்த்தங்கள் கொடுவந்து படைக்கச் செய்வாயாக வென்றனர். அதைக் கேட்ட செட்டியார் தமது புதல்வியைக் கொண்டு அவ்வாறே செய்வித்தனர். உடனே திருப்பணிச் சுவாமிகள் தூபதீபங்காட்டி நிவேதனஞ் செய்து பின்னர் சோடசோபசாரம் விதிமுறை வழாது செய்து முடித்துச் சந்நிதியில் இருந்த விபூதியையெடுத்து தான்றரித்துக்கொண்டு தரிசனத்துக்கு வந்த அன்பர்களுக்குங் கொடுத்துப் பின்னர் செட்டியார் மனைவி மகள் மூவரும் ஏனையடியவர்களுஞ் சூழ்ந்துநிற்கச் சுவாமிகட்கு அமுது செய்

வித்து எஞ்சிய அமுதை தரிசனத்துக்கு வந்திருந்த துறவர்களாகிய அடியவர்கட்கும் அமுது முதலியதுஞ் செய்வித்துப் பின்னர் செட்டியார், மனைவி, மகளாகிய மூவரும் சுவாமிகள் பரிகலச் சேடத்தை சிரத்தையோடும் உடற்பிணி பிறவிப் பிணிகட்கு மருந்தாக உட்கொண்டனர். அதன் பின்னர் சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில் வந்து மனைவியையும் மகளையும் இருபாலும் நின்று விசிரி வீசும்படி செய்து தான் சிரமேற் கூப்பிய கையினராய் சந்நிதியினின்று கண்கள் நீர்சோர தோத்திரஞ்செய்தனர். பின்னர் சூரியாஸ்தமன சமயத்தில் மகா பாபநாசதீர்த்தத்தில் சந்தி முடித்துக் கொண்டு சுவாமிகளைப் பலதரம் வலம் வந்து நமஸ்கரித்து சிரத்தையோடு பால்பழம் முதலியவைகளைத் திருப்பணிச் சுவாமிகளால் நிவேதிக்கச்செய்து குருநாதன் உண்ட சேடத்தைத் தாங்கள் முன்போலவே யுட்கொண்டு சுவாமிகள் திருவடிக்கு நேராகத் தங்கள் சிரங்களை வைத்துக்கொண்டு துயில்கொண்டார்கள். மறுநாட் காலையிலெழுந்த போது விசாலாட்சியி னுருவத்தை மறைத்திருந்த கரும்பாறைபோன்ற மேகப்பற்றுக்கள் முழுமையும் பொடியா யுதிர்ந்து பூமியிலும் வஸ்திரத்திலும் நிரம்பிக்கிடந்தது. விசாலாட்சியின் சரீரம் நோய் பிடித்தற்கு முன்னிருந்த தேககாந்தியைவிட தேசசாயிருந்ததை மாதா பிதாக்கள் கண்டு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமு முற்றனர். விசாலாட்சிக்கும் அடிவேண்டில் நோய் பொடியா யுதிரும் என்ற சுவாமிகளின் வாக்கியப்படியே யுதிர்ந்து விட்டது. இனி பவநோயும் முற்றும் உதிர்ந்து விடுமென நினைந்து ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும்

உற்றனள். பின் மூவரும் பாப நிவாரண தீர்த்தத்தில் மூழ்கி விபூதியாதிகள் தரித்துக்கொண்டு சுவாமிகளை நமஸ்கரித்துத் தொண்டு புரிபவர்களாய்ச் சின்னாளிருந்து பின் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்மூருக்குச் சென்றார்கள்.

இங்ஙனம் உள்ளன்போடு பிரார்த்திக்கும் பக்தர்களுக்கும் அவரவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணையைய உரோக நிவாரணம், புத்திர சந்தானம், திரவிய சம்பத்து, ஞான சம்பத்துக்களையும் உதிப்பித்தலாகிய வற்புதங்களோடொன்ற நடை சமாதியினராகவும், பிரம வித்துவரியராகவும் விடயச்சுட்டிறந்த சீவன்முத்தர்களாகவும் சிலகால மிருந்தது. பின்னரோர் நாள் மகா மண்டபத்திலிடப்பட்டிருந்த ஆதனத்தில் வடமுகமாக விருந்து முடிந்தது. "முடிந்தது முற்றிலுமுடிந்த" தென வசனித்துக் கொண்டு நிட்டைகூடியது. சுவாமிகள் முடிந்ததென முடிவுரை கூறி நிட்டை கூடியதை யடித்தொண்டு செய்துகொண்டுவரும் இகம்பாராகிய பழனியப்ப சுவாமிகள்; சுவாமிகள் விதேகமுத்தியை யடையுங்கால மிந்தக்காலமாக இருக்குமெனக் குறிப்பினா லறிந்து பலர்க்கும் தெரிவித்ததினாலும், பக்தர்களிற் சிலர்க்குத் தங்கள் தங்கள் சரீரத்திற் காணப்படும் குறிகளினாலும் சிலர்க்குச் சொற்பனங்களினாலும் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வேண்டுமென மனதிற்றோன்றி ஆங்காங்கிருந்து சில பெரியோர்கள் முதலிய பல பக்தர்களுமாக வந்து சுவாமிகள் நிட்டை கூடியிருப்பதைத் தரிசனஞ் செய்துகொண் டிருக்கும்போது நிட்டை கூடிய எட்டாநாளாகிய (கலி 4937) மன்மத

வருடம் ஆவணி-மீ உத்திர நக்ஷத்திரமாகிய சுப தினத்தில் சச்சிதானந்த பரிபூர்ண வியோமாதீதப் பிரமமாத்திரமாகிய விதேக கைவல்யத்தை யடைந்தது.

அப்போது சுற்றிலுமிருந்த பரிபக்குவர்களாகிய பெரியோர்கள் மனமானவை சற்றுப்போது ஆக்மாவி லசைவற்று நின்றன! சுகந்த பரிமளமாகிய காற்றுகள் வீசின. சந்தன மழைத்துளிகள் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் சரீரங்களிற் றோன்றும்படி பெய்தன! பெரியோர்கள் தங்கள் மனம் அசைவற நின்றது முதலிய சிலவேதுக்களால் சுவாமிகள் விதேக கைவல்யத்தையடைந்ததெனவறிந்து பலர்க்குந் தெரிவித்துச் சுவாமிகளுக்கு அபிடேக வலங்கார நைவேதனமாகிய பூசைகள் செய்வித்துத் தரிசித்து விபூதிப் பிரசாதம் பெற்றுக்கொண்டு முன் சுவாமிகளுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த சமாதிக்கோவிலில் எழுந்தருளப்பண்ணி பேரானந்தமுற்று மனதாற் றியானித்து வாக்கால் வாழ்த்தினர்கள்.

முற்றும்.

